

SLOVO PRAVDY

3/2012

ISSN 1451-1991

Obsah

Slovo pravdy

Číslo 3/2012 Ročník XI

Vychádza každé tri mesiace.

Vydavateľ:
Kristova Cirkev Bratov
Miestny zbor S.Mitrovica

Časopis zasielame každému
zdarma.

Všetky náklady na tlačenie a
rozširovanie časopisu sú hradené
z dobrovoľných príspevkov
Božieho ľudu. Kresťanské zbory a
jednotlivci, ktorým Pán položí na
srdce, aby podporili túto prácu,
môžu svoje príspevky zaslať na
adresu redakcie.

Adresa redakcie:
Janka Kráľa 4
21470 Báčsky Petrovec
PAK 395416
Srbsko

Adresa v SR:
Ján Šerfel
Hviezdoslavova 11
05935 Batizovce, SR

Webová stránka:
www.slovopravdy.com

E-mail:
redakcia@slovopravdy.com

Zodpovedný redaktor:
Ján Rybár

Tlačí:

„A videli Boha Izraelovho“	2
Biblické ovocie	3
Pri stole	5
Deuteronomium – Piata kniha Mojžišova (34)	6
Úvod do biblických prorociev (3)	9
Budúcnosť s tisícročným kráľovstvom, alebo bez neho? (8)	11
Naše životy vo vzťahu k Jeho príchodu (3)	13
„Pretože všetci zhrešili“ (Rim. 5:12)	15
Biblické záhrady (2)	16
Ty si môj Syn (4)	18
Obete	20
Charizmatické dary (1)	22
Balámové podobenstvá (5)	23
Dobré zvesti z neba	25

„A videli Boha Izraelovho“

A. J. Higgins

Označiť niektorú udalosť z histórie národa nálepkou „najvýznamnejšia“ je vždy spojené s istým nebezpečenstvom. No i napriek tomuto nebezpečenstvu musí byť udalosť z 24. kapitoly 2. knihy Mojžišovej zaradená medzi najvýznamnejšie chvíle Izraela ako národa. Uvažujme chvíľu nad tým, čo sa tam vlastne stalo.

Hovorí sa tam, že Boh povolal Mojžiša, Árona, Nádaba, Abíhu a sedemdesiatich starších Izraela, aby sa s Ním stretli na vrchu Sinaj. Zatiaľ, čo ľud zostal na úpäť vrchu, táto výnimočná a privilegovaná skupina mohla vyjsť časť cesty pod vrchol a stretnúť sa s Bohom. Potom dostal iba Mojžiš tú výsadu, že mohol vystúpiť až na samotný vrchol a byť v Božej prítomnosti celých 40 dní (v.15–18).

Keby neboli verše 9–11 také jasné, sotva by sme uverili, že sa také niečo stalo. „a videli Boha Izraelovho... videli Boha, a jedli a pili.“ Hoci by sa nad tým niekto mohol pozastaviť a diskutovať, čo to presne znamená „videli Boha“, bez ohľadu na to, akým spôsobom sa to stalo, iste išlo o duchovný zážitok neuveriteľnej veľkosti. Možno by sa mohol čo do účinku porovnať s Izaiášovým videním (Iz. 6) alebo s Danielovými snami (Dan. 7). Iste je to udalosť schopná zmeniť život ľudí.

Či by snád' mohli ľudia, ktorí „videli Boha Izraelovho“, zabudnúť na ten moment? Nemalo by to postačovať na ich zachovanie a posilnenie?

O menej ako 40 dní neskôr Áron, ktorý videl „Boha Izraelovho“ podľahol nátlaku svojich súčasníkov a urobil zlaté teľa, pričom povedal: „Toto sú tvoji bohovia, Izrael, ktorí

ta vyviedli hore z Egyptskej zeme!“ Človek, ktorý zažil Božiu prítomnosť a obecenstvo s Ním, prekrútil pravdu, možno ani nie o mesiac neskôr. Z toho plynie poučenie pre všetkých, ktorí to robia aj dnes.

A čo Nádab a Abíhu, synovia Áronovi, ktorí boli tiež na tom vrchu? Im to trvalo trochu dlhšie, ale o jeden rok neskôr, možno pod vplyvom alkoholu, popreli Božiu svätosť tým, že priniesli na oltár „cudzí oheň“. Bola to drahá chyba – stálo ich to život (3.Moj. 10). To je ďalšie ponaučenie pre dnešných Nádabov a Abíhuov.

Zo všetkých tých, ktorí zažili zjavenie jedinečného Boha na vrchu, iba samotný Mojžiš bol na tom dobre. To je vážne pripomenutie slabosti nášho tela a potreby neustálej závislosti a sviežosti pokiaľ ide o Božie veci. Z celého toho množstva ľudí je len o Mojžišovi napísané, že sa „vrátil k Hospodinovi“. Za každých okolností našiel svoje útočisko a zdroje v Bohu.

My sme tiež ľuďmi, ktorí sa vyznačujú slabosťami a závislosťou. Naše predchádzajúce duchovné skúsenosti nám nemôžu pomôcť prekonať súčasné zvýšené nároky. Tak, ako každé pokolenie muselo mať vlastné poznanie Boha, tak aj každý veriaci musí poznávať Boha každý deň. Ak to tak nebude, budeme prekrúcať Jeho charakter „zlatými telcami“, zneuctievať Ho „cudzím ohňom“ a vzdalovať sa od Neho v našej nevernosti. Mali by sme si znova uvedomiť duchovný význam modlitby: „Daj nám náš každodenný chlieb.“ Každodenné spoliehanie a denné sýtenie sa Kristom, je jedinou ochranou každého z nás.

Každý veriaci musí poznávať Boha každý deň. Každodenné spoliehanie a denné sýtenie sa Kristom, je jedinou ochranou každého z nás.

Biblické ovocie

Philip Ronald, Portage

Ovocie je úžasnou súčasťou Božieho stvorenia. Len málo vecí dokáže tak zapôsobiť na ľudské zmysly ako chuť čerstvo odtrhnutého ovocia. Kombinácia cukru, vody a kyseľín vytvára chuť, ktorej nedokáže konkurovať väčšina ľuďmi vymyslených výrobkov.

To, čo v našich Bibliách nachádzame preložené ako „plody“ alebo „ovocie“, sa vzťahuje na množstvo vecí, vrátane množenia počtu, detí, obilia, atď. Tento článok sa zaoberá zmienkami, vzťahujúcimi sa na jedlé ovocie zo sádov a viníc.

Zakázané ovocie - 1.Moj. 2:16,17

„A Hospodin Boh prikázal človekovi a riekol: Z ktoréhokľvek stromu rajskeho budeš slobodne jesť, ale zo stromu vedenia dobrého a zlého nebudeš jesť, lebo toho dňa, ktorého by si jedol z neho, istotne zomrieš.“

Zdá sa, že ovocie bolo pre Adama a Evu základnou zložkou potravy. Aké rozmanité muselo byť ovocie, ktoré si užívali v Pánom Bohom vysadenej prekrásnej záhrade (1.Moj. 2:8)! Nebolo iba krásne na pohľad, ale aj vynikajúce na jadenie.

Často sa k tomuto oddielu Písma vraciame, keď sa zaoberáme morálnym pokleskom našich prapredkov. Avšak či neplatia tieto verše aj na súčasnú dobu? Ako bol Adam uvedený do záhrady, aby ju „obrábala a mal na ňu pozor“, tak Boh uviedol každého

z nás do pozície morálnej zodpovednosti. S týmto uvedením súvisí miera slobody (budeš slobodne jesť), ako aj jasný zákaz (nebudeš jesť).

Rovnako ako vtedy v rajskej záhrade, usiluje sa satan i dnes podkopať Bohom ustanovené obmedzenia. Veci, ktoré Boh označil ako „zakázané ovocie“, sa dnes vykresľujú ako normálne ľudské chovanie. Ako kresťania sme napomínaní, aby sme mali „čisté ruky a číre srdcia.“ Nikdy predtým nebolo také dôležité držať stráž nad svojimi zmyslami a myšliami, aby sme sa neprispôbovali tomuto veku.

Ovocie vzývania - 1.Moj. 43:11

„A Izrael, ich otec, im riekol: ak tedy musí byť tak, nuž urobte toto: naberte do svojich nádob najlepších plodín zeme a zanesťe mužovi dolu dar, trochu balzamu a trochu medu a voňavých vecí a myrhy, datlov a mandlí.“

Aký nádherný obraz vzývania vo veriacom srdci! Tu jeden múdry muž radí svojim synom, aby vzali najlepšie z ovocia do nádob ako dar. My - ty aj ja - sme nádoby na použitie pre Majstra. Každý deň máme príležitosť plniť sa radosťou z Krista a potom to priniesť Otcovi ako nádherný dar uctievania. Dar toho najlepšieho z „plodín zeme“ si vyžadoval dlhú prípravu: hľadanie, zber a uskladnenie. Neexistuje väčší dar, ktorý by sme mohli priniesť nášmu

nebeskému Otcovi, ako sladké uvažovanie nad Jeho jednorodým Synom.

„Zobuď sa, severu, a príjdi, juhu, prevej moju záhradu, nech tečú jej voniny, aby prišiel môj milý do svojej záhrady a jedol svoje skvostné ovocie.“ (P.Š. 4:16)

Tento verš z Piesne Šalamúnovej môže byť predobrazom na uctievanie celým zborom, ktorý je tu vykreslený ako „Jeho záhrada“. Zhromaždiť sa so spoluveriacimi, aby sa naše hlasy zmiešali v oslavovaní nášho Spasiteľa je zvláštnou výsadou. Máme rôzne tváre, rovnako aj naše myšlienky sa líšia. Výsledok vedenia Svätým Duchom je potom záhrada plná voňavých korenín a „skvostného ovocia“. Náš Pán si z takej príležitosti nepochybne odnáša veľkú radosť a uspokojenie.

Kristovo ovocie - Pieseň Šalamúna 2:3

„Jako jabloň medzi stromami lesa, tak môj milý medzi synmi. Žiadala som si sedieť v jeho tône a sedím, a jeho ovocie je sladké môjmu d'asnu.“

Toto je jeden z mojich obľúbených veršov Starého zákona. Hovorí o sladkom rozdiel medzi jabloňou a bežným lesným stromom. Osamelú jabloň by si hneď každý všimol v javorovom a dubovom lese. Je menšia, voňavejšie kvitne a má chutné ovocie. Tak sa aj náš Pán Ježiš odlišoval od celého zvyšku ľudstva počas svojej púte tu

na zemi. Jednoducho povedané, bol a stále je „krásnejší nad všetkých synov človeka“ (Žalm 45:3). Jeho život sa vyznačoval voňavou odovzdanosťou Otcovi a ovocím v slove i v skutku.

Hoci náš pozemský život nasleduje ten Kristov až po dvoch tisícročiach, predsa sa môžeme nájsť „v Jeho tieni.“ Náš Pán hovoril o Písmach, „ktoré svedčia o mne.“ Kol'kokrát sme už boli napomínaní k tomu, aby sme denne hľadali Jeho myšlienky v Písme! Pozorné uvažovanie o osobe Pána Ježiša prináša so sebou veľké potešenie a príležitosť ochutnať Jeho sladké ovocie: výsledok života, naplno prežitého pre Boha.

Jednoznačné ovocie – Mat. 7:16-17

„Po ich ovocí ich poznáte. Či azda z trnia oberajú hrozná alebo z bodláče fíky? Tak tedy každý dobrý strom rodí dobré ovocie a zlý strom rodí zlé ovocie.“

Väčšina stromov sa dá rozoznať podľa určitých charakteristických znakov, ako sú lístie, tvar a plody. Aj malé dieťa pochopí jasný rozdiel medzi ovocím, ktoré donášajú jablone, hrušky a slivky. Pre každý strom totiž existuje jednoznačný, predvídateľný výsledok na základe predchádzajúceho kvitnutia a formovania sa plodov.

Rovnakú istotu môžeme nadobudnúť aj v otázke identity „falošných prorokov“ v našej oblasti služby. Pán Ježiš v tomto oddiele dvakrát hovorí: „po ich ovocí ich poznáte.“ Pozorný pohľad na motívy a na výsledky

duchovných aktivít vrhne svetlo na pravú povahu takýchto jednotlivcov.

Trnie a bodlač (v.16) sa spájajú s prekliatou zemou (1.Moj. 3:18). Samozrejme by sme nehľadali hrozno alebo figy na otravnej burine, ktorá ohrozuje produktivitu obrobeneho poľa. Tieto naničhodné rastliny by mali byť vykorenené z Božieho zboru, tak aby „dobré stromy“ mohli niesť očakávané „dobré ovocie.“

Žiadne ovocie – Luk. 13:6

„A povedal toto podobenstvo: Nieкто mal fík, zasadený vo svojej vinici. A prišiel hľadajúc na ňom ovocie, ale nenašiel.“

Snáď najbolestnejšou situáciou v každom sade je strom, ktorý nerodí žiadne ovocie. Pánovo podobenstvo v Luk. 13 hovorí o figovníku, ktorý nedoniesol žiadne ovocie do troch rokov od zasadenia. Náš Pán sa s touto situáciou stretol už predtým (Mar. 11:13), keď si všimol strom, na ktorom nebolo nič, „iba lístie.“ Jeho sklamanie bolo zrejme, keďže vyriekol kliatbu, ktorá zničila neplodný strom do nasledujúceho dňa.

Sme upozorňovaní na to, aby sme sledovali svoj život a vyhodnocovali svoju plodnosť voči Bohu. Ako veriaci ľudia sme boli kúpení za veľkú cenu a sme teda napomínaní, aby sme „oslavovali Boha v tele i v duchu, čo je oboje Božia.“ Ty aj ja sme obrazne stromami v Božom vykúpenom sade a nebesia očakávajú pokojné ovocie spravodlivosti, nie iba zbytočné zaberanie

úrodnej pôdy.

Ten, kto „vysadil vinicu“, môže byť napríklad aj ktorýkoľvek veriaci s pastierskym srdcom, očakávajúci vidieť ovocie v druhých. Takýto človek ochotne venuje aj rok zo svojho času, len aby sa postaral o prostredie, vhodné na donášanie ovocia. Možno je tu mladý veriaci, ktorý túži po rade a povzbudení z Písma. Ste vy a ja ochotní pokopať a skypriť „pôdu“ v jeho živote, len aby sa podporil jeho duchovný rast?

Nebeské ovocie – Zjav. 22:2

„Prostred jeho ulice a z jednej i z druhej strany rieky bolo drevo života, ktoré rodí dvanásť ovocie a vydáva svoje ovocie každý mesiac. A lístie dreva je na službu národom.“

Ako veriaci by sme mali túžiť po večnom stave, v ktorom odložíme stánok svojho tela a opustíme hriechom porušenú zem, aby sme vošli do nepoškvrneného nebeského svetla. Písmo nám poskytuje niekoľko príležitostí nahliadnúť do tohto úžasného miesta, vrátane pohľadu na jeho botanickú súčasť, známu už tu na zemi – na strom života.

V 1.Moj. 2:9 sa prvý raz stretávame so stromom života, ktorému patrilo ústredné miesto v rajskej záhrade. Bol to jeden zo stromov, z ktorého Adam s Evou mohli slobodne jesť. Nepochybne v nich udržiaval zvláštnu kvalitu života. Táto myšlienka má oporu v slovách Pána Boha v 1.Moj. 3:22.

Pri stole

John Grant

Vyslobodenie synov Izraelových z Egypta a pozoruhodné udalosti, ktoré za tým nasledovali, výstižne opisuje 78. Žalm. „Rozdelil more, previedol ich; postavil vody ako nejakú hromadu. Viedol ich vodne v oblaku a každej noci vo svetle ohňa.“ (v.13–14) Napriek ohromnému vyslobodeniu a zabezpečeniu sladkej vody v Élim (2.Moj. 15:27), povstal v ich srdciach duch vzbury proti Hospodinovi. Žalmista opakuje slová, ktoré vyšli z ich spurných úst: „Či bude môcť silný Boh pripraviť stôl na púšti?“ (Žalm 78:19).

Na to je možné jednoznačne odpovedať, že by mohol, a v skutočnosti to tak aj urobil, keď dostali mannu. Spôsobil, aby na nich pršala manna, schopná naplniť potreby všetkých tých, ktorí zažívali hojnosť „nebeského zbožia“ (Žalm 78:24). Nikdy predtým nebola vyliata taká hojnosť – „anjelského pokrmu“ (Žalm 78:25), ktorá by ich mohla úplne nasýtiť. V Egypte to nebolo možné. Hneď ako vyšli zo tmy, mohli zakúšať toto každodenné zaopatrenie pokrmom. Aj my sme na tom rovnako! Opustili sme kráľovstvo tmy a denne zažívame to, čo nám pripravil náš Boh – duchovný pokrm, ktorý je tak životne dôležitý pre zdravie našich duší.

Narodil sa do kráľovskej rodiny, ale vtedy žil ďaleko od Jeruzalema, v zemi Ló-debar. Možno sa bál, že ho povolajú do Jeruzalema, aby sa postavil pred kráľa. Keďže bol Jonatánov syn, možno ho niektorí v Izraelovi považovali za legitímneho kráľa. Na tróne však sedel iný právoplatný kráľ, vyvolený Hospodinom a jedného dňa skutočne prišlo pozvanie. Keď Mefibóšet vstupoval do Dávidovej prítomnosti, poklonil sa a počul slová uvítania, o ktorých si nikdy nemyslel, že by sa vôbec mohli dostať k jeho ušiam: „Navrátim ti všetko pole Saula tvojho otca; a ty budeš jesť chlieb pri mojom stole vždy.“ (2.Sam. 9:7) Prišiel zďaleka, aby ho zahrnuli všetkými poctami. Akú milosť mu Dávid preukázal! Mefibóšet môže nepretržite prijímať kráľovské jedlá a jeho postavenie mu umožňovalo sedieť pri kráľovom stole. Nemal sedieť spolu so sluhami pri ich stole, ani

jesť ich pokrm. Mal sedieť s kráľom, tešiť sa jeho spoločnosťou a kochať sa v tom, v čom má kráľ záľubu.

Aj my, keďže sme tiež prišli zďaleka, máme takúto výsadu. Keď vstúpil do života človeka hriech, vyhnal Adama a Evu z raja, aby boli od Boha oddelení. Teraz však už nie sme oddelení od Boha, môžeme sa k Nemu približovať a zakúšať všetku plnosť toho, čo On pripravil. Sme síce v inom prostredí, ale máme k dispozícii rovnaké výsady. Sulamitka musela prehlásiť: „Voviedol ma do domu vína, a jeho vlajkou nado mnou je láska.“ (Pieseň Šal. 2:4) Aj my si máme vychutnávať tie veci, v ktorých má Pán záľubu a úplne ich užívať.

Na mestečko Betánia muselo hlboko zapôbiť Lazarovo vzkriesenie. Napriek tejto pamätnej udalosti zostal Lazar jednoducho „jedným z tých, ktorí spolu s ním sedeli za stolom“. (Jána 12:2) Pán bol ešte stále vedúcou osobnosťou. On jediný medzi nimi vynikal. Ale Lazar bol tým, ktorý prišiel zo smrti, aby zostával v prítomnosti Toho, ktorý ho vyslobodil. Všetko to bolo výsledkom Pánovej moci. Lazar však dostal tú výsadu, že to všetko mohol prijímať.

Pavel pripomína Kološanom, že pred spasením boli mŕtvi vo svojich hriechoch (2:13), ale hneď pokračuje a vraví, že boli „spolu s Ním oživení“, to jest, s Kristom. V našich dušiach sa skutočne odohral taký zázrak, slávna zmena, keď sme sa zdôverili Pánovi Ježišovi. Takto sme sa aj my stali tými, ktorí s Ním môžu sedieť za jedným stolom.

Takýmto spôsobom sme vyšli zo tmy satanovho kráľovstva, z ďalekého Ló-debara, a zo stavu duchovnej smrti, v ktorej sme sa trápili. Prišli sme len vďaka Jeho milosti. Prišli sme len na základe Jeho diela. Prišli sme, aby sme sa Mu stali blízkymi, aby sme sedeli s Ním a zakúšali Jeho prítomnosť, Jeho moc a Jeho hojnosť. Prichádzajme do Jeho blízkosti každý deň a zakúšajme všetko to, čo On prichystal.

Deuteronomium – Piata kniha Mojžišova (34)

John Riddle, Cheshunt

„A BUDEŠ PAMÄTAŤ, ŽE SI BOL SLUHOV V EGYPTSKEJ ZEMI“

(Prečítajte si kapitolu 24:6–22)

V predošlej úvahe sme povedali, že táto kapitola, s jej dôrazom na ochranu, môže byť nasledovne rozdelená:

1. ochrana vydatých žien, v.1–4;
2. ochrana začiatku manželstva, v.5;
3. ochrana domácnosti, v.6;
4. ochrana osobnej slobody, v.7;
5. ochrana verejného zdravia, v.8–9;
6. ochrana osobných pocitov, v.10–11;
7. ochrana osobného pohodlia, v.12–13;
8. ochrana prav zamestnaných, v.14–15;
9. ochrana nevinných ľudí, v.16;
10. ochrana znevýhodnených ľudí, v.17–22.

1. Ochrana vydatých žien (v.1–4)

Už sme poznamenali, že Pán Ježiš vysvetlil, prečo bolo toto opatrenie potrebné, keď povedal: „Mojžiš vám dovolil pre tvrdosť vášho srdca (srdc mužov), prepustiť vaše ženy, ale od počiatku nebolo tak.“ (Mat. 19:8).

2. Ochrana začiatku manželstva (v.5)

Hore uvedený muž tvrdého srdca dáva k dispozícii svoje miesto v tejto kapitole vášnivému ctiteľovi, ktorý sa podujal „radovať sa so svojou ženou, ktorú si vzal“. To je oveľa lepšie! Teraz však musíme pokračovať ďalej k zbytku tejto pútavej kapitoly.

3. Ochrana domácnosti (v.6)

„Nikto nevezme do zálohu mlynca ani žernova, lebo ten by vzal dušu do zálohu.“ Toto opatrenie spolu s tými vo veršoch 10-13 a 17 pojednáva o dobre tých ľudí, ktorí mali dlh. V tomto určitom prípade nesmel ten, kto požičal, vziať do zálohy „mlynca ani žernova“ za účelom zaistenia splatenia pôžičky. Príčina je jasná: táto výbava domác-

nosti bola nevyhnutne potrebná pre mletie zrna každý deň, a bez nej by každá jedna rodina bola vo veľmi ťažkej situácii; žena, ktorá mala dlh by nemohla pripraviť najzákladnejšiu potravu pre jej už aj tak chudobou ohrozené deti. Muž tvrdého srdca zo začiatku kapitoly jednoznačne musel mať príbuzného s tvrdým srdcom vo finančnom svete, ktorý žiadal záruky. To, žiaľ, nie je neznáme ani medzi Pánovým ľudom. Snažia sa spôsobiť ujmu inému tým, že trvajú na tom, čo považujú za „svoje právo“. Aj keby to bolo technicky v poriadku, je to na úkor láskavosti a ohľaduplnosti k iným. Takýto prípad sa spomína v 5. kapitole knihy proroka Nehemiáša. V tejto súvislosti je tiež vhodné prečítať si 1.Korintanom 6:1–8.

4. Ochrana osobnej slobody (v.7)

„Keby bol niekto pristihnutý, že ukradol človeka spomedzi svojich bratov, zo synov Izraelových a zaobchodil by s ním krute alebo by ho predal, ten zlodej zomrie, a odpraceš také zlo zo svojho streda.“ Bez toho, aby sme čo i len na moment zabudli na jasné odsúdenie otroctva a „obchodovania s ľuďmi“ (Božie Slovo je vždy aktuálne), stojí za to všimnúť si, že Nový Zákon vystríha pred duchovnou formou tejto praxe. C. A. Coates to formuluje takto: „Zlodeji ľudí pôsobili v Galácii i v Korinte, ich vlastné „ja“ bolo predmetom ich záujmu a nie Kristus alebo dobro bratov“. 2.Kor. 11:19–20 je toho príkladom: „Lebo veď radi znášate nerozumných súc rozumní. Lebo znášate i to, ak vás niekto otročí, ak niekto vyžiera, ak niekto berie (ak niekto berie vaše peniaze), ak sa niekto povyšuje, ak vás niekto do tvári bije.“ C. A. Coates poukazuje na to, že Pavel vystríhal starších v Efeze, kde bolo najväčšie svetlo, že „z vás samých povstanú mužovia, ktorí budú hovoriť prevrátené veci, aby tiahli učeníkov za sebou.“ To je skutočné kradnutie bratov do otroctva. Bratia učiteľia medzi nami sa majú úzkostlivo vyhýbať pred tým, aby si takto získa-

vali stúpencov. Je však tiež potrebné povedať, že sú žiaľ aj takí veriaci, ktorí prijímajú všetko, čo niektorí Biblickí učители povedia bez toho, aby o ich vyhláseniach aspoň trochu rozmýšľali. Všetci potrebujeme „dobrú krv Bereanov“ v našich tepnách! (Skut. 17:11)

5. Ochrana verejného zdravia (v.8-9)

Bolo veľmi dôležité presne dodržiavať príkazy o izolovaní a znovu prijatí do spoločenstva, ktoré sa týkali mužov a žien postihnutých malomocenstvom. „Zákon o malomocenstve“ (3.Moj. 14:57) je dopodrobna vysvetlený v 13. a 14. kapitole 3. knihy Mojžišovej. Nedodržiavanie týchto rád mohlo mať za následok rýchle rozšírenie tejto nákazlivej choroby v spoločnosti. Pre túto príčinu malomocný človek „musel bývať sám“; „za táborom bude jeho miesto bývania“ (3.Moj. 13:46). Je možné zjednodušiť povedať, že dobro Božieho ľudu záležalo na ich poslušnosti voči Jeho slovu: „Strež sa pri rane malomocenstva, aby si prísne ostríhal a činil všetko tak, ako vás budú učiť kňazi Levitovia; ako som im prikázal, tak budete ostríhať, aby ste tak činili.“ (Teraz čítajte Žid. 13:17) Tiež by sme si mali všimnúť, že kňazi (ktorí slúžili „ako miestni inšpektori verejného zdravia“) jednali prísne podľa Božieho Slova. Nesmeli konať zo svojej vlastnej horlivosti alebo použiť nejaký alternatívny spôsob liečenia tejto nemoci. To bol prípad, kedy platilo: „Takto hovorí Hospodin: **ako som im prikázal**, tak budete ostríhať, aby ste činili“.

Často sa pripomína, že malomocenstvo je živým obrazom hriechu. Oboje je veľmi nákazlivé, a pre tú príčinu je potrebné s hriechom v zbere jednať veľmi prísne, hoci vždy je potrebné mať na zreteli možnosť činenia pokánia a obnovenia vinnej strany. Svedectvo zboru v Korinte bolo poškvrnené zlým chovaním jediného veriaceho, ale hrozilo tu nebezpečenstvo jeho ďalšieho rozšírenia (1.Kor. 5:6).

Rady, súvisiace s malomocenstvom, spre-vádza vážna výstraha: „Pamätať budeš na to, čo učinil Hospodin, tvoj Boh, Márii na ceste, keď ste vyšli z Egypta“ (4.Moj. 12). Na Máriu dopadla rana malomocenstva preto, že neuznala Mojžišovu autoritu a neprijatie Bohom danej autority „kňazov a Levitov“ nemohlo zostať bez trestu.

Takáto výstraha už snád' ani nemohla byť jasnejšie vyjadrená: „Mária bola malomocná, biela ako sneh.“ (4.Moj. 12:10).

6. Ochrana osobných pocitov (v.10-11)

Tieto verše sa zaoberajú vyberaním zálohy (záruky) za dlžobu. „Keď požičiaš svojmu blížnemu nejakú vec, nevojdeš do jeho domu, aby si vzal niečo z jeho vecí do zálohu. Vonku budeš stáť, a človek, ktorému požičiavaš, vynesie záloh von k tebe.“ Raymond Brown o tom skvelo hovorí: „Hospodin sa zaujímal o pocity človeka, ktorý prichádzal o majetok, ako aj o jeho chudobu. Už len to samotné, že mal finančné problémy, bolo pre neho ťažké; nebol žiadny dôvod na to, aby bol vystavený ešte aj zbytočnému psychickému tlaku... Aby niekto vošiel do jeho chudobného domu s tým cieľom, aby vzal aj tých niekoľko málo vecí, ktoré ešte mal. To by pre neho bolo veľmi ponižujúce a Boh vydal zákon, ktorý zakazoval taký nezmyselný skutok.“ Toto zdôrazňuje, aby sme pri našom jednaní boli ohľaduplní k druhým ľuďom. Niekedy jednoducho vôbec nemyslíme na to, čo hovoríme a konáme, ani na to, že tým môžeme ublížiť, alebo sa dotknúť iných. Musíme venovať veľký dôraz výzve: „Ale si bud'te navzájom naproti sebe dobrotiví, lútosťiví, odpúšťajúci si, ako aj Boh v Kristu odpustil vám (preukázal vám milosť).“ (Efež. 4:32) To vedie k:

7. Ochrane osobného pohodlia (v.12-13)

C. A. Coates to vystihuje slovami: „Pohodlie nášho brata má byť pre nás viac, ako náš vlastný záujem... A ak je človek chudobný, nebudeš spať na jeho zálohe. Doista mu ju vrátiš, keď bude zapadať slnko, aby mohol ležať vo svojom rúchu a dobrorečil ti, a ty budeš spravodlivý pred Hospodinom, svojím Bohom.“ Coates pokračuje: „Niekto snád' povie: Akú spravodlivosť? Ak ti tvoj brat dobrorečí, je to lepšie ako mať jeho zálohu alebo svoje peniaze!“ Môžeme povedať, že ak niekto preukazuje také milosrdenstvo a ohľaduplnosť, zhromažďuje si pre seba „poklad v nebi“ (Mat. 6:20).

Kain sa pýtal: „Či som ja strážca svojho brata?“ (1.Moj. 4:9). Písmo jasne hovorí, že

nesieme zodpovednosť za vzájomné dobro. Pavel obracia svoju pozornosť na anatomickú múdrosť Božiu, keď povedal: „Boh pomiešal telo a ustrojil ho tak... aby nebolo roztržky v tele, ale aby sa údy **navzájom** rovnako starali o seba,“ a potom na základe toho robí analógiu: „A vy ste telom Kristovým a údami po čiastke.“ (1.Kor. 12:24–27).

8. Ochrana práv zamestnaných (v.14–15)

V predošlom ustanovení chudobný človek dobre rečí svojmu dobrodincovi za jeho ohľaduplnosť (v.13), ale tu volá biedny zamestnanec na Boha kvôli svojmu utláčateľskému zamestnávateľovi. „Nebudeš utiskovať nájomníka, chudobného a núdzneho... v jeho deň mu dáš jeho mzdu, ani nezájde nad ňou slnce, lebo je chudobný a ku nej pozdvihuje svoju dušu, aby nevolal proti tebe na Hospodina, a bol by na tebe hriech.“ (Porovnaj: Mal. 3:5; Jak. 5:4). „Hľa, pláca robotníkov, ktorí žali vaše polia, zadržaná kričí od vás, a volanie žencov prišlo do uší Pána Zástupov.“ Žalm 34:15–16 nám pripomína, že „Oči Hospodinove hľadia na spravodlivých, a jeho uši sú naklonené k ich volaniu. Tvár Hospodinova je obrátená proti tým, ktorí robia zlé.“ V liste Kološanom 4:1 Pavel oslovuje veriacich zamestnávateľov: „Vy, páni, dávajte sluhom to, čo je spravodlivé a rovnosť vediac, že aj vy máte Pána v nebesiach.“ Podstatné je to, aby veriaci, už či zamestnávateľia alebo zamestnaní „nedávali protivníkovi nijakej príčiny hovoriť zle.“ (1.Tim. 5:14). Na Hospodinovom žatevnom poli niet nespravodlivosti! On hojne odplatí. „A ten, kto žne, berie plat a zhromažďuje úrodu do večného života.“ (Jána 4:36)

9. Ochrana nevinných ľudí (v.16)

„Nezomrú otcovia pre synov, ani synovia nezomrú pre otcov; každý z nich zomrie pre svoj vlastný hriech.“ (Porovnaj: 4.Moj. 35:33; Jer. 31:29–30; Ezech. 18:20) Amaziáš iste poslúchol tento jasný príkaz: „Pobil svojich služobníkov, ktorí zabili kráľa, jeho otca. Ale synov tých vrahov nepobil podľa toho, ako je napísané v knihe zákona Mojžišovho... Nebudú otcovia trestaní smrťou za synov, ani synovia nebudú trestaní smrťou za otcov; ale každý zomrie za svoj vlastný hriech.“ (2.Kráľ. 14:5–6). Krvná pomsta

a pomstychtivá odvetá, ktorá sa tak často vyskytovala medzi nepriateľmi národa Izraelského (a neustále sa množí aj v našich dňoch), sa nemala a nesmela objavovať medzi Božím ľudom, bez ohľadu na okolnosti.

Bez toho, aby sme v tomto ohľade zašli príliš ďaleko, veriacim ľuďom nie sú neznáme také prípady, kedy boli niektorí z nich „zabití“ len preto, že boli v spojení so zborom, ktorý nezodpovedal kritériám niektorých ľudí. Rovnako nám nie je neznáma ani taká situácia, keď bol niektorý zbor „zabitý“ len preto, že tam bol v obecenstve veriaci, ktorý si nezískal náklonnosť niektorých ľudí v zbore. Bolo povedané: „Dajte si pozor pri stavaní šibeníc pre iných ľudí, lebo by ste mohli byť obesení na nich samí vy!“ (Vid': Ester 7:10)

10. Ochrana znevýhodnených ľudí (v.17–22)

Tieto verše sa zaoberajú blahom „cudzincov, ... siroty, ... vdovy“ (v.17, 19, 21). Všetci títo patrili medzi zanedbávané údy Izraelskej spoločnosti a ich potrebám – spravodlivosť (v.17), odev (v.17) a pokrm (v.19–21) – bola určená zvláštna starostlivosť. Priestupky voči nim sú otvorene odsudzované zo strany prorokov. (Vid' Izaiáš 1:23; 10:2) To nám pripomína, že miestny zbor má byť spoločenstvom starostlivých ľudí. Okrem iného sa hovorí: „Čisté náboženstvo a nepoškvrené u Boha a Otca je toto: navštevovať siroty a vdovy v ich súžení.“ (Jak. 1:27)

Stojí za to všimnúť si, že v tejto časti Hospodin pripomína Svojmu ľudu, že ich už dvakrát vyslobodil z Egypta (v.18 a 22). „Len niekoľko desaťročí predtým... keď boli úplne bez slobody, istoty a ochrany, prišiel im Boh na pomoc, a zasiahol ako ich Spasiteľ a Vysloboditeľ. Teraz sa oni musia zachovať milosrdne a ochotne k iným.“ (Raymond Brown) Ako vykúpený ľud nesmieme byť tak zameraní na seba, že pozbieme každý snop (v.19), otlčieme každý plod olivy (v.20), a zoberieme každý stravec hrozna (v.21). Pán Ježiš „zomrel za všetkých, aby tí, ktorí žijú, nežili už viacej seba, ale tomu, ktorý zomrel za nich i vstal z mŕtvych“ (2.Kor. 5:15), a to sa bude okrem iného dokazovať aj skutočným záujmom, preukazovaním starostlivosti oproti spoluveriacim.

Úvod do biblických prorociev (3)

J. Hay, Comrie

UDALOSTI V NEBI

Vychvátenie spustí všetky ostatné udalosti vedúce k „novému nebu a novej zemi“. (Zjav. 21:1) Vo všeobecnosti je možné povedať, že tieto udalosti sú rozdelené na tie, ktoré sa odohrajú v nebi a tie, ktoré sa odohrajú na zemi. Tieto dve oblasti nie sú neprepojené, pretože Zjavenie jasne dokazuje, že rozhodnutia učinené v nebi a príkazy, ktoré tam odznejú, budú mať vplyv na udalosti na zemi. V každom prípade sa v nebi odohrajú tri dôležité udalosti, ktorými je potrebné sa zaoberať.

Otvorenie „knihy“

„A čo sa má diať po tomto“ (Zjav. 1:19) je výstižný opis tej časti Zjavenia, ktorá začína 4. kapitolou. Skôr, ako začnú hrôzy Veľkého súženia podľa 6. kapitoly, je tu priestor venovaný ohromujúcej scéne v nebi. Stredobodom všetkého je Boží trón. Počas nasledujúceho sledu udalostí nastane i chvíľa, keď Ten sediaci na tróne má vo Svojej pravej ruke knihu, knihu zapečatenú siedmymi pečaťami (5:1). Vtedy zaznie výzva: „Kto je hoden otvoriť knihu a zrušiť jej pečate?“ (v.2)

Môžeme identifikovať túto knihu so siedmymi pečaťami? Tí, ktorí poznajú starodávne obyčaje potvrdzujú, že jej opis je dôsledný – splňa podmienky právnej listiny tej doby, a samotné Písmo nás k tomuto

záchytnému bodu vedie. Keď kupoval Jeremiáš pole, venoval veľkú pozornosť tomu, aby celá transakcia prebehla v súlade s vtedy platnými zákonmi (Jer. 32:6–15). Dokument, ktorý je opísaný ako „kúpna listina“ (v.11, 12, 14), spísali a zapečatili v prítomnosti svedkov. Takto mal Jeremiáš potvrdenie dokazujúce jeho zákonité právo na to pole. Keď sme teda identifikovali knihu v Božej ruke ako právnu listinu, je možné pýtať sa, na čo bola potrebná takáto zmluva? Ako rozprávanie pokračuje, stáva sa čoraz viac jasným, že sú to vlastnícke listiny na zem. Vždy, keď bola rozlomená ďalšia pečať, začala nová fáza udalostí. Každá z nich je pritom prípravou zeme, aby na ňu mohol prísť Kristus ako jej majiteľ. „Kráľovstvá sveta sa stali kráľovstvami nášho Pána a Jeho Krista.“ (Zjav. 11:15)

Potom, keď skončila úvodná príležitosť vziať do ruky knihu, nastal čas nečinnosti a ticha, ktoré narušili iba Jánove vzdychy (5:4). Bude zlo vládnuť navždy? Už sa nikdy nevráti raj? Bude mať diabol večnú vládu? Nenájde sa nikto, kto by poznal liek pre danú situáciu? Preto Ján plakal. Nech vystúpi vpred Baránok! Nieкто má právo vziať knihu a otvoriť jej pečate. V tej chvíli, keď vezme knihu do ruky, prepukne príval chvál nebeských myriád: „Hoden si.“ On zaplatil výkupnú cenu (v.9), kúpil pole pre

poklad, ktorý na ňom bol (Mat. 13:44). On „zvítazil“ (Zjav. 5:5). Na základe toho, že má nad zemou stvoriteľskú moc, je jej morálnou autoritou i vykupiteľom, On jediný má na ňu právo. Zjavenie pokračuje tým, že láme všetky pečate a koná všetky kroky vedúce k tomu, aby sa ujal Svojho vlastníctva. „Požiadaj odo mňa, a dám ti národy, tvoje dedičstvo, tvoje dŕžavie, končiny zeme.“ (Žalm 2:8)

Kristova súdna stolica

Druhou hlavnou udalosťou bude v nebi Kristova súdna stolica. V budúcnosti nastane viacero súdov, ktoré si nesmieme zameniť. Tí pohania, ktorí prežijú Veľké súženie, budú súdení na zemi, keď sa Pán posadí na „tróne Jeho slávy“. On ich rozdelí tak, ako pastier na východe oddeľuje ovce od kozlov. „Ovce“ vojdú do Tisícročného kráľovstva; „kozly“ budú okúšať „večne trvajúci trest“. Správy o tomto súde sa nachádzajú v ev. Matúša 25:31–46 a nazýva sa „Súd národov“. Úplne iný bude Veľký Biely Trón, ktorý je podrobne opísaný v Zjavení 20:11–15. Predmetom tohto súdu budú zosnulí všetkých čias, ktorí neurobili pokánie. Oni okúsia „vzkriesenie k súdu“ (Ján 5:29), a ich konečným cieľom je „ohnivé jazero“.

Úplne iná je Kristova súdna stolica, ktorá sa spomína v dvoch častiach Písma (2.Kor.

5:10; Rim. 14:10), ale náznaky o nej sa nachádzajú aj na iných miestach. Spoločným faktorom týchto troch súdov je to, že sudcom bude Pán Ježiš Kristus (Ján 5:22). Pri prvých dvoch súdoch bude sedieť na trónoch, ale pri Jeho súdnej stolici sa trón nespomína. V tomto prípade ide skôr o vyvýšené pódium, aké používali sudcovia pri starodávnych hrách, keď hodnotili výkony športovcov. V dnešnej

Je dôležité, aby sme zostali spravodliví a nenechali sa ovplyvniť skutkami iných.

dobe by sme to skôr nazvali „lavička, resp. sudcovská tribúna“. Z rovnakého miesta vyriešol rozsudok aj Pontský Pilát (Ján 19:13). Na tomto mieste je uvedené grécke slovo *Bema* takým spôsobom, ako keby ho kazatelia nemuseli vysvetľovať, pretože všetci vedia, čo pod tým myslia.

Kto sa na ňom zúčastní?

Predmetom tohto súdu budú iba veriaci. „Lebo my všetci sa musíme ukázať pred súdnou stolicou Kristovou.“ (2.Kor. 5:10) S ohľadom na súvislosť je zrejmé, že pod tým „My“ sa rozumejú výlučne veriaci ľudia, ktorí majú „závdavok Ducha“ (v.5), ktorí „chodia vierou“ (v.7), ktorí budú „s Pánom“ (v.8). Bude tam každý veriaci, čo je zdôraznené slovom „všetci“. „Každý jeden z nás vydá počet za seba Bohu.“ (Rim. 14:12) To, že sa táto súdna stolica spomína v 14. kapitole listu Rimanom zdôrazňuje, že sme zodpovední

za samých seba. Je dôležité, aby sme zostali spravodliví a nenechali sa ovplyvniť skutkami iných.

Kedy sa to stane?

Bude to nasledovať ihneď po Vychvátaní. „Nesúďte ničoho pred časom, dokiaľ nepríde Pán.“ (1.Kor. 4:5) V tejto časti Pavel hovorí, že je predčasné posudzovať službu veriaceho človeka v tomto čase a na tomto mieste. Ten správny čas hodnotenia nastane vtedy, keď príde Pán, na základe toho radíme Kristovu súdnu stolicu chronologickejšie za Vychvátanie. „A hľa, prídem skoro a moja odplata so mnou.“ (Zjav. 22:12)

Kde sa to odohrá?

Keďže to bude nasledovať ihneď po Vychvátaní, tak to bude v nebi, lebo k tejto udalosti nás zhromaždí k Nemu, aby „sme boli vždycky s Pánom“ (1.Tes. 4:17).

Aký je jeho účel?

Je úplne jasné, že pri tomto súde sa neobjavuje žiadna myšlienka o treste; zmyslom tohto súdu je ocenenie. Hriechy veriacich boli vyriešené na kríži na Golgote a my sa radujeme z tejto slávnej skutočnosti. „A tak teraz už niety nijakého odsúdenia tým, ktorí sú v Kristu Ježišovi.“ (Rim. 8:1) Otázkou tu teda nie je hriech; v tomto prípade ide o ocenenie služby a udelenie zodpovedajúcej odmeny: „vtedy bude mať jeden každý chválu od Boha“ (1.Kor. 4:5). S týmto súdom je

spojená kľúčová myšlienka, že sa tam „musíme ukázať“ (2.Kor. 5:10). Na tom mieste bude Pánom ocenená nielen naša práca, ale aj pohnútky, z ktorých naša aktivita pramenila a „zjavené úmysly srdca“ (1.Kor. 4:5). Taktiež sa ukáže aj to, aká bola samotná služba: „bude zjavená... aká, ktorá je“ (1.Kor. 3:13). To je veľmi vážna stránka toho všetkého. To by malo mať dopad na našu oddanosť práci v zbere (1.Kor. 3:10–15). Malo by nás to povzbudiť k preskúmaniu a vyčisteniu našich pohnútok (1.Kor. 4:1–5). Tiež by nás to malo odradiť buď od posudzovania, alebo pohrdania našimi spoluveriacimi; my sme zodpovední sami za seba (Rim. 14:10–13).

Baránkova svadba

Ďalšou nádhernou udalosťou v nebi bude Baránkova svadba (Zjav. 19:7–9) – oficiálne spojenie Krista a Jeho Cirkvi. Je zaujímavé, že táto udalosť sa neopisuje ako Ježišova, Kristova alebo Pánova svadba, ale ako Baránkova svadba. Zmienka o Baránkovi pripomína cenu, za ktorú ju urobil Svojou. To všetko umožnila iba Jeho obeť na Golgote. Spomína sa tu „Jeho manželka“ (v.7). Zistiť jej pravú identitu nám pomôže list Efežanom 5:22–23, kde vzťah manžel-manželka zobrazuje vzťah medzi Kristom a Jeho Cirkvou. Podriadenosť manželky svojmu manželovi je príkladom podriadenosti Cirkvi voči Kristovi (v.24), a manželova starostlivosť o svoju manželku nás má usmerniť na Kristovu lásku voči Cirkvi (v.25). Kristo-

vou manželkou je teda Cirkev, do ktorej patrí každý veriaci v Krista odo dňa Letníc až po Vychvátenie. V 19. kapitole Zjavenia sa zameriava pozornosť na jej svadobné šaty: „nádherný kment, čistý a biely“ (v.8). Tento verš vysvetľuje aj jeho symbolický význam: „skutky spravodlivosti svätých“. Je jasné, že

práve tu a teraz tkáme ten odev životom v spravodlivosti, skutkami láskavosti a bezúhonným charakterom.

S touto svadbou je spojená aj jej oslava, ktorá je opísaná ako „večera svadby Baránkovej“ (v.9). Na jej miesto sú však rôzne názory. Bude to v nebi alebo na zemi v čase

Tisícročného kráľovstva? Nech to bude kdekoľvek, hostia budú požehnaní, ale iní ako nevesta. Patria medzi nich veriaci mimo dobu cirkvi, ľudia ako Ján Krstiteľ, ktorý opisuje seba ako „priateľ ženícha“ (Ján 3:29). Títo ľudia budú spoluúčastníkmi slávnosti Baránkovej svadby.

Budúcnosť s tisícročným kráľovstvom, alebo bez neho? (8)

David McAllister, Livingstone, Zambia

8. SÚVISLOSŤ CITÁTOV

V tejto sérii úvah sme už uviedli viaceré dôvody, prečo by sme mali veriť v Tisícročné kralovanie Pána Ježiša Krista na tejto zemi. No tí, ktorí majú opačný názor, citujú niektoré časti Nového Zákona. Tvrdia, že tieto časti zduchovňujú proroctvá Starého Zákona, preto (ako tvrdia) ich nie je možné brať doslovne. S ohľadom na rozsah a zameranie našich úvah sa budeme zaoberať iba niektorými z týchto citátov.

Jedným z takých príkladov môže byť aj výraz „Abrahámovo semä“, ktorý sa používa na označenie veriacich ľudí súčasnej doby v 3. kapitole listu Galatánom. Tí, ktorí popierajú tisícročné kráľovstvo tvrdia, že všetky zaslúbenia Biblie, ktoré patria „semenu Abrahámovmu“, sa naplnili pri nás a nenaplnia sa v budúcnosti pri skutočnom Abrahámovom potomstve.

Pozrime sa však bližšie na to, v akej súvislosti sa hovorí o nás ako o „Abrahámovom semene“. Zaoberajme sa chvíľku veršom z ep. Galatánom 3:8: „A Písmo predvidiac, že Boh z viery ospravedľňuje pohanov, predzvestovalo Abrahámovi: Požehnané budú v tebe všetky národy.“ Pavel pokračuje ďalej, až po koniec tejto kapitoly a poukazuje na to, že zaslúbenie,

že všetky národy budú požehnané v Abrahámovi sa naplnilo v spasení, ktoré prijímajú vierou, pre dielo vykonané Pánom Ježišom Kristom (v.14, 26, 28). Preto končí túto kapitolu slovami 29. verša: „A ak ste vy Kristovi, teda ste semenom Abrahámovým a podľa zaslúbenia dedičmi.“ Ktorého zaslúbenia? Z kontextu je zrejmé, že je to zaslúbenie uvedené v 14. verši: „Zaslúbenie Ducha skrze vieru.“ Tak teda my, ako duchovné Abrahámove semeno v Kristovi (v.19, 29), sme naplnením zaslúbenia o požehnaní tomuto svetu skrze evanjelium. Na tomto mieste sa nehovorí nič, čo by anulovalo zaslúbenia o národe a zemi. O tých sa tu nehovorí vôbec nič. Tie čakajú na presné naplnenie doslovnému Izraelu.

Ďalšia skupina citátov, ktoré dotýčnú používajú, je z listu Židom 8:8–12 a 10:15–17, kde sa hovorí o „novej zmluve“ zaslúbení, ktoré bolo dané domu Izraelovmu a domu Júdovmu v knihe proroka Jeremiáša 31:31–34. Skutočnosť, že sú tieto zaslúbenia citované veriacim v tejto dobe znamená (to tvrdia oni), že „Izrael, Júda a Cirkev sú jedno a to isté, a keďže sme úplným naplnením tohto proroctva, už nie je možné žiadne ďalšie budúce naplnenie pre Izraelský národ.“

Preskúmame pozorne tieto súvislosti znova a uvidíme, že pisateľ listu Židom nikde nehovorí, že zaslúbenie novej zmluvy je úplne a s konečnou platnosťou naplnené v Cirkvi. Základom novej zmluvy je vyliatie Kristovej krvi (Luk. 22:20; 1.Kor. 11:25; Žid. 9:15), a z toho plynie pre tých, pri ktorých platí, že ich hriechy sa nikdy viac nespomenú (Jer. 31:34; Žid. 8:12; 10:17). Tá osoba, ktorá dnes prijme Krista ako svojho Spasiteľa teda vchádza do požehnania novej zmluvy. To je učenie listu Židom. V žiadnom prípade to však neznamená, že by bolo vylúčené jej budúce naplnenie pri Izraelskom národe. Izrael je však ešte stále v nevere, keď sa však obráti k Pánovi, Jeremiášovo proroctvo sa pri tomto národe naplní. Veriaci súčasnej doby už dosiahli požehnanie, na ktoré Izrael ešte stále čaká. Skutočnosť, že ho my už vlastnime však neznamená, že by malo byť národu Izraelskému v budúcnosti odoprené.

Ďalším príkladom, ktorý odporcovia tisícročného kráľovstva používajú, sú verše z knihy proroka Hozeáša 1:10–11; a 2:23, ktoré Pavel uvádza v liste Rimanom 9:23–26. Z kontextu 1. a 2. kapitoly knihy Hozeáša je zrejmé, že sa zaoberá obnovením Izraela; Pavel na rozdiel od toho hovorí o prinesení požehnania pohanom. Odporcovia tisícročného kráľovstva tvrdia, že Pavel teda vyhlasuje, že Cirkev je naplnením Hozeášovho zaslúbenia pre Izrael.

Pavel to však nehovorí. On si jednoducho požičal Hozeášove slová a používa ich v inej súvislosti. Jeho slová o tom jasne svedčia: „Ako aj v Hozeášovi hovorí“ (v.25). Netvrdí, že požehnanie pohanov je naplnením Hozeášových slov, ale iba to, že v tomto prípade je možné použiť Hozeášove slová. Nepopiera pri tom budúce doslovné naplnenie Hozeášovho proroctva.

Ďalším príkladom je Jakob v Skutkoch 15:14–17, ktorý cituje knihu proroka Ámosa 9:11. O ňom odporcovia tisícročného kráľovstva tvrdia, že ukazuje, že požehnanie pohanov v súčasnej dobe je naplnením proroctva, že Boh „zase postaví padlý stan Davidov“.

Opäť je však zrejmé, že Jakob nič také netvrdí. Ak jeho slová preskúmame, príde k záveru, že súčasné požehnanie pohanov je v „súlade“ (v.15) s týmto proroctvom. Lepšie povedané: Dávidov stan bude obnovený „potom“ (v.16). Kým sa to však nestane, Boh si berie „z pohanov ľud na svoje meno“ (v.14). To je v súlade s tým, čo Ámos povedal, ale nie naplnením. Tieto analýzy súvislostí citátov iste neboli dôkladné; ale dúfame, že sme uviedli dost, aby sme poukázali na to, že hoci odporcovia tisícročného kráľovstva uvádzajú „potvrdzujúce texty“ pre ich učenie, tak pozorný prieskum ich obsahu v skutočnosti dokáže, že ich teóriu nepotvrdzujú.

Tá osoba, ktorá dnes prijme Krista ako svojho Spasiteľa teda vchádza do požehnania novej zmluvy.

Záver

V týchto úvahách sme sa zaoberali niektorými príčinami, na základe ktorých veríme v doslovnú budúcu Kristovu tisícročnú vládu na zemi preto, že:

- o tom učí Písmo;
- súčasné udalosti vo svete nezodpovedajú tomuto alternatívnemu názoru;
- je to v súlade s princípom konzistentného výkladu;
- zachováva jednoznačné rozdiely, ktoré Písmo robí medzi Izraelom a Cirkvou;
- je to jediný spôsob, akým môže byť Božia zmluva s praotcami naplnená;
- je to potrebné pre naplnenie Božieho programu pre veky;
- sa to zhoduje s Božím charakterom;
- Písma, ktoré to na prvý pohľad tvrdia, po pozornom preskúmaní v ich pravom kontexte nič také nehovorí.

My sa radi prikláňame k Pavlovi, keď jednoznačne a jasne učí o obnovení a požehnaní pre Izraelský národ: „Ó, hĺbina bohatstva a múdrosti a známosti Božej! Aké nevyspytateľné sú jeho súdy a nevystihnuteľné jeho cesty... Lebo z neho, skrze neho a pre neho je všetko. Jemu sláva na veky. Amen“.

Náše životy vo vzťahu k Jeho príchodu (3)

J. Hay, Scotland

„AKÍ MUSÍTE VY BYŤ“

My vyhladáme Kristov príchod kvôli Vychváteniu; podobne ako Tesaloničania „očakávame Jeho Syna z neba“ (1.Tes. 1:10). O tom dni Písmo hovorí: „v ústrety Pánovi“ (1.Tes. 4:17). Pridajme k tej slávnej skutočnosti myšlienku o vzkriesení zosnulých svätých, vychvátení živých svätých, a stretnutí s Ním pre zarmútených svätých - a niet divu, že nás táto nádej potešuje a vzrušuje.

Zvuk Jeho krokov sa už blíži ku dverám prahu.

A moje srdce, srdce túži byť s Ním na vek veku.

(S. Trevor Francis)

Avšak keď hľadáme na to, kam to všetko smeruje, vidíme omnoho ďalej, ako len po Vytrhnutí. „Očakávame a náhlime príchod Božieho dňa“ (2.Pet. 3:12); „čakáme nové nebesia a novú zem, v ktorých prebýva spravodlivosť“ (v.13). Petrove učenie nás v 2.Petra 3 vedie práve tam, a to je zámerom tohto krátkeho článku.

Kde je to zaslúbenie o jeho príchode?

Svätí proroci i apoštolovia spolu opisovali budúce udalosti. Inými slovami možno povedať, že tieto podrobnosti predpovedá Starý i Nový Zákon. A predsa sa posmievači posledných dní pýtajú: „Kde je to zaslúbenie o Jeho príchode?“ (2.Pet. 3:1-4). Karikaturisti vo svojich kresbách zosmiešňujú vyznanie „koniec je blízko“. Intelektuáli sa snažia zdiskreditovať Písmo a neberú ohľad na jeho prorocká. Politici hovoria o apokalyptických udalostiach a Armagedone bez viery, že sa to všetko skutočne stane. Tento všeobecný skepticizmus je spôsobený túžbou chodiť „podľa svojich vlastných žiadostí“. Je predsa nepohodlné s plnou vážnosťou veriť v svätého Boha, ktorý spravuje Svoj vesmír, a ktorý ho jedného dňa privedie ku koncu; to by vyžadovalo zmenu spôsobu života. Bezstarostný, bezbožný a hriešny spôsob života je zľahčovaný myšlienkou, ktorá zavrhuje Boha ako nejestvujúceho, a Jeho Slovo ako náboženský nezmysel.

Hlavným argumentom je to, že táto plánetá nepozná nič iné, iba nepretržité trvanie

od samého počiatku (v.4). Boh predsa nikdy do behu zeme nezasiahol a ani to neurobí. „Nesprávne“, hovorí Peter, a „čo s potopou?“ (v.5-7) 5. verš hovorí: „úmyselne na to zabúdajú“. Dôkaz, ktorý o starodávnom vesmírnom zásahu poskytujú objavené fosílie bol zmanipulovaný na podporu nezmyselnej evolúcie. Je to úmyselný pokus vymazať veľkú potopu z mysli súčasných ľudí.

Neodkladá Pán váhajúci so zaslúbením

Je dlhý čas, ktorý od vydania tohto zaslúbenia bez jeho naplnenia dôvodom, prečo by sme mali prijať vtipy týchto posmievačov? Pán zaslúbil, že opäť príde, ale sú to už dve tisícročia, odkedy odišiel z tohto sveta. Prečo zdanlivo mešká? Peter predkladá dve príčiny. Prvá: Pre Neho čas nič neznamená (v.8). „Jeden deň je u Pána ako tisíc rokov a tisíc rokov ako jeden deň.“ On je „Ja som“, ktorého jestvovanie je mimo hraníc času. Z Jeho hľadiska, niet medzery medzi zaslúbením a jeho uskutočnením.

Druhá príčina Jeho zdanlivého meškania je zhovievavosť (v.9). Keďže nechce súdiť, predĺžil možnosť činenia pokánia. Toto vyčkávanie však nebude trvať do nekonečna, ako to zdôrazňuje hrozivé „ale“ na začiatku 10. verša.

Ale príde deň Pánov

Deň Pánov je istý časový úsek, ktorý sa začne až po Vychvátení. Na jeho začiatku príde aj Veľké súženie a jeho príchod prekvapí driemajúci svet. Príde „ako zlodej v noci“. Búrka Božieho hnevu zasiahne nič netušiaci svet práve vtedy, keď bude hovoriť „pokoj a bezpečnosť“. Príde ako nevítaný a neočakávaný zlodej, a nebude možné sa mu vyhnúť, ako bolestiam rodiacej ženy (1.Tes. 5:2-3).

Vo svojej druhej epištole, v 3. kapitole je Peter zaujatý posledným úsekom Pánovho dňa „v ktorom pominú nebesia s rachotom“ (v.10). Na začiatku stvorenia neexistoval žiadny „veľký tresk“, ale veľký tresk nastane vtedy, keď bude odchádzať do zabudnutia. Každý atóm vo vesmí-

re drží pospolu Kristova moc, lebo „všetko v ňom povstalo a stojí“ (Kol. 1:17). Na konci Pánovho dňa ukončí držanie vesmíru mocou slova, a spôsobí také uvoľnenie energie, ktoré je tu opísané slovami „živly rozpálené ohňom sa rozplynú“. Zem bude zasiahnutá veľkým požiarom, i „diela, ktoré sú na nej zhoria“. Z celého vesmíru sa iba ona stala javiskom, na ktorom namyslení ľudia vybudovali výdobytky svojho umu, v našom verši pomenované slovom „diela“. Nádherné architektonické skvosty, ktorými sa pýši človek, jednoducho „zhoria“. Zbytočné priemyselné komplexy „zhoria“. Do poslednej podrobnosti premyslené miesta pre šport a zábavu „zhoria“. Boh, ktorý všetko stvoril z ničoho (Žid. 11:3), všetko opäť premení v nič.

Boží deň

Aby mohol nastať „Boží deň“, musí najskôr pominúť starý poriadok (v.12). Vo väčšine prekladov Písma je to jasne napísané, pretože prekladajú tento verš: „Božieho dňa, pre ktorý nebesia horiac rozplynú sa“. V tomto verši je jedinečný výraz „Boží deň“ ktorý je použitý na popis toho, čo nazývame večný stav (je odlišný od slov „veľkého dňa Všemohúceho Boha“, – Zjav. 16:14). „Nové nebesia a nová zem, v ktorých prebýva spravodlivosť“ sú charakteristické črty večného stavu (2.Pet. 3:13). Boh odhodí predchádzajúce stvorenie ako staré rúcho (Žid. 1:10–12) a prehlási: „Hľa, činím všetko nové“ (Zjav. 21:5).

Podľa Petra nastane rozklad nebies a zeme súčasne s „dňom súdu a zatratenia bezbožných ľudí“ (2.Pet. 3:7). Potvrďuje to aj Jánove videnie posledného súdu. On hovorí o sediacom na Veľkom bielom tróne, „že pred Jeho tvárou utiekla zem i nebo, a miesto im nebolo nájdené“ (Zjav. 20:11). Znamená to, že deň súdu ukončí deň Pánov, ukončí ľudské dejiny, a začne Boží deň.

„Akí musíme byť my?“

Peter používa sloveso „čakať“ (v.12,13,14) na troch miestach, blízko pri sebe, a poukazuje na to, ako by očakávanie naplnenia prorociev Biblie malo mať vplyv na naše životy práve teraz. Prvý: Očakávame „príchod Božieho dňa“, ale ako bolo skôr spomenuté, jeho príchod musí predchádzať rozpad starého poriadku. Čo by sme mohli získať budovaním impéria na zemi, keď je určená pre plamene? Lot si mohol

myslieť, že má zmysel zameniť život v stane za pohodlie, ktoré mu môže zabezpečiť plat sudcu v Sodome. No, ten nezriadený životný štýl bol relatívne krátky, prerušený inváziou, a ukončený ohňom a sírou; svoje posledné dni strávil v jaskyni. V tom lepšom prípade si ľudia užívajú materiálne veci iba krátky čas. V našich dňoch sa z okázalých áut stávajú zhrdzavené vraky. Kedysi žiadané majetky končia v ruinách. Drahé prístroje sa opotrebojú. Exotické prázdniny rýchlo vyblednú z pamäte. Všetci ľudia sa prirodzene chcú vyhnúť skromnej existencii z ruky do úst, ale nemali by sme si položiť otázku: „Pre ktorý svet žijem?“ Vynakladám svoje sily na to, aby môj život tu bol pohodlnejší a vzrušujúci alebo sa snažím o veci, ktoré majú dočinenia so „životom... ktorý má prísť?“ Aké sú moje priority?“ Je možné tento predmet uzavrieť tým, že všetko čo je dočasné a môžeme sa toho dotknúť, je určené pre plamene „veci, ktoré sa vidia dočasné sú, ale veci, ktoré sa nevidia sú večné“ (2.Kor. 4:18).

Na základe 11. verša je zrejmé, že vyhládka naplnenia tohto proroctva by pre nás teraz mala byť pohnútkou k zvláštnemu spôsobu života. Slová „akí musíte byť vy“ v sebe obsahujú myšlienku o niečom z inej krajiny. Veriaci človek má na zemi postavenie cudzinca, ktorý na ňu v skutočnosti nepatrí. Podobne ako bol aj Abrahám „cudzincom a pútnikom“, hoci ten istý Abrahám, pokiaľ ide o postavenie, čistotu a vernosť je známy ako „knieža Božie“ medzi ľuďmi (1.Moj. 23:4–6).

„Posvätené obcovanie (život)“ má byť ďalšou vlastnosťou toho, kto žije vo svetle budúcnosti. Peter používa výraz „obcovanie“ až osemkrát. Dvakrát v negatívnom zmysle, keď rozmýšľala o prázdnote náboženského života jeho židovských krajanov, a potom o nehanebnom poškvrenom živote starodávnej Sodomy (1.Pet. 1:18; 2.Pet. 2:7). V kontraste s tým opisuje spôsob života veriaceho človeka ako svätý (1.Pet. 1:15), poctivý (2:12), cudný (3:1–2), dobrý (3:16) a znovu svätý (2.Pet. 3:11). Hoci je slovo „všetko“ v našom preklade v zátvorkách, Peter očakáva, že svätosť má preniknúť do každej oblasti našich životov: „svätí v každom obcovaní“ (1.Pet. 1:15). Ste svätí vo svojom dome? Ste svätí vo svojej práci? Ste svätí v zbore? Ste svätí v tom, čo sa hovorovo nazýva váš „súkromný život“? Spravodlivosť bude prebývať v novom nebi a v novej zemi (2.Pet. 3:13). V živote ľudí, ktorí očakávajú

nastolenie stavu spravodlivosti, by už teraz tá spravodlivosť mala byť vidieť. „Buďte svätí, lebo ja som svätý.“ (1.Pet. 1:16).

Ďalšou vlastnosťou človeka, ktorého zrak je obrátený do budúcnosti, je „pobožnosť“ (2.Pet. 3:11). Pobožnosť je zbožnosť, úcta voči Bohu, bázeň pred Bohom, ktorá je spojená so svätosťou, a všetko, čo vedie ku svätosti; „dovršujúc tak svätosť v bázni Božej“ (2.Kor. 7:1). Povrchný a nestály vzťah voči Bohu bude spôsobovať bezstarostný život; avšak ak pre nás bude mať veľkú cenu to, že On skutočne dosiahne Svoj veľký večný cieľ, výsledkom bude rastúca pobožnosť, ktorá plodí podriadenosť voči Bohu a Jeho Slovu.

Snažte sa

Posledná Petrova rada, ktorá sa týka vplyvu budúcich udalostí, obsahuje povzbudenie: „snažte sa, aby ste mu boli nájdení nepoškvrnení a bezvadní v pokoji“ (v.14). Slovo „pokoj“ v sebe nesie aj myšlienku, že čas už je príliš krátky na to, aby sme ho trávili v žiadostiach hriechu, alebo aby sme ním plytvali v zbytočných hádkach s našimi bratmi. Slová „Nepoškvrnení a bezvadní“ nie sú nepodobné tým, ktoré sú použité s ohľadom na Pána Ježiša v 1.Pet. 1:19. Je potrebné sa vedome snažiť byť podobný Kristovi. Kiežby náš kresťanský charakter bol nepošpinený a bez hanby, s ohľadom na ohromné udalosti blízkej budúcnosti!

„Pretože všetci zhrešili“ (Rim. 5:12)

Tom Clark

Božie Slovo je, ako vždy, pravdivé a presné. Jeden hriech, postačuje na to, aby nám znemožnil dostať sa do neba.

Ked' rozmýšľame o hriechu, sme naklonení myslieť na hrozné činy: násilie, terorizmus, vydieranie, únosy atď., a že sa týkajú iba malej skupiny ľudí. Božie Slovo nám však hovorí: „Lebo všetci zhrešili a postrádajú slávy Božej.“ (Rim. 3:23) Môžeme sa spoľahnúť na to, že Božie Slovo je, ako vždy, pravdivé a presné. Tento verš poskytuje jasný obraz toho, kto je vinný z hriechu, i dôsledky, ktoré z toho vyplývajú. Zároveň nenecháva priestor pre ľudské posudzovanie alebo meranie typu veľkosti či množstva hriechov iných ľudí.

Ako deväťročný chlapec som si vždy myslel, že som dosť dobrý a spasenie je pre tých zlých chlapcov, ktorí sú vôkol mňa. 3. septembra 1971 usporiadali veriaci v McKeesporte piknik v prírode a každý si to užíval. Keď sme sa vrátili domov, vybehol som po scho-

doch hore a zastal ako mŕtvy, pretože som videl, že náš dom vykradli. V tej noci som spal veľmi zle a hlavou sa mi preháňali rôzne myšlienky. Prvou a najväčšou spomedzi ostatných (podľa môjho zmýšľania) bola tá, že nie som taký dobrý, ako si predstavujem; bol som hriešnik, stratený a nebol som si istý, že budem v nebi.

Nasledujúci deň som rozmýšľal o spasení vážnejšie. Ranné zhromaždenie a Nedelňa škola však prešla, a moja nádej na spasenie sa začala vytrácať. Večerné evanjelizačné zhromaždenie zostáva doteraz živo v mojej pamäti. Jeden z hovoriacich povedal: „Pozrieme sa do Jána 3. kapitoly.“ Automaticky som začal vo svojej mysli opakovať 16. verš. Bol som istý, že bude čítať práve ten. No zmýlil som sa! Namiesto toho čítal Jána 3:17: „Lebo neposlal Boh na svet svojho Syna, aby

súdil svet, ale aby bol svet spasený skrze neho.“ V ten večer som zistil, že v Božích očiach nie som iný ako tí zlí chlapci, ktorých som poznal. Všetci sme hriešnici. Boh neposlal svojho Syna odsúdiť svet, ale spasiť. Jeden hriech, bez ohľadu na svoju veľkosť alebo druh, postačuje na to, aby nám znemožnil dostať sa do neba. Boh to vedel a preto poslal Svojho Syna, Pána Ježiša, aby bol mostom nad priepasťou medzi Bohom a mnou. 4. september 1971 je tým dňom, kedy som aj ja poznal, že som hriešnikom a že Pán Ježiš zomrel za mňa. Som Mu veľmi vďačný za tie krásne slová. „Kristus je Spasiteľom hriešnikov. Kristus je mojím Spasiteľom.“ Milý čitateľ, dobre zvaž, či aj ty nepatríš medzi tých, ktorí „VŠETCI ZHREŠILI.“ Milujúci Spasiteľ čaká na teba aj dnes.

Biblické záhrady (2)

I. Affleck, Lossiemouth

ZÁHRADA LÁSKY

Šalamúnovi sa pripisuje autorstvo mnohých prísloví a piesní. Jeho Pieseň piesní je z nich najznámejšia a najkrajšia. Svoju milovanú v nej obrazne vykresľuje ako úrodnú záhradu.

Opis záhrady (4:12-15)

Šalamún opisuje svoju drahú ako záhradu, v ktorej sa teší jej láskou a spoločnosťou. Pozrieme sa na túto záhradu ako na príbeh dvoch zamilovaných a jednoducho prenesieme tento obraz na náš vzťah s naším Milovaným, Pánom Ježišom Kristom.

Súkromná záhrada (v.12)

Táto záhrada je zavretá a uzamknutá. Avšak nie je to tým, že patrí výlučne ženíchovi? Aká je v tom výzva pre každú manželskú dvojicu! Máte oči len jeden pre druhého? Milujete v prvom rade jeden druhého?

Mali by sme v tomto smere prehodnotiť aj náš vzťah s Pánom. Vieme, že Jeho láska voči nám je nespochybniteľná, čo sa o tej našej voči Nemu nedá vždy povedať. Naša láska by Mu mala prinášať potešenie a osvieženie, aby Jeho duša našla plné uspokojenie.

Úrodná záhrada (v.13)

Hovorí sa tu o výhonkoch, pričom toto slovo je odvodené od útočnej strely alebo kopije.

Môžeme sa toho držať, pretože nevesta túži po tom, aby srdce jej milovaného bolo doslova prebodnuté, aby sa už nemal možnosť brániť pred jej odzbrojujúcou krásou. Záhrada má mnoho ovocia, ktoré ho dokáže uspokojiť, pretože je to sad granátových jabloní so skvostným ovocím. Granátové jablká boli nazývané aj „ovocím smrti“, pretože sa zberali ako posledné ovocie, avšak význam tohto slova je aj „vzpriamený, rovný“ alebo „spravodlivý“. To nám ukazuje, ako môžeme potešiť srdce nášho Milovaného.

Voňavá záhrada (v.13-14)

V týchto veršoch sa spomína osem druhov korenia, každé z nich má charakteristickú vôňu. Všetky, okrem kadidla, sú spomínané v pároch, pričom nardus sa vyskytuje dvakrát. Kadidlo najviac vystihuje jeho beloba, hovoriaca o čistote. To je aj základnou črtou každého veriaceho, aby sa náš Milovaný nemusel trápiť našou nevernosťou. Prvá dvojica je cyprus a nardus. Nardus vždy hovorí obrazne o tom, čo je nefalšované a pravdivé a cyprus odkazuje na cenu výkupného. Aké úžasné je pomyslenie na to, že sme boli skutočne vykúpení!

Ďalšou dvojicou je nardus a šafran. Šafran je najdrahším korením. A tak sa môžeme tešiť pravdou, že sme boli nielen vykúpení k slobodnému životu,

ale že bola za nás zaplatená nesmierna cena.

Potom tu máme voňavú trstinu a škoricu. Oba druhy odkazujú na štandardnú mieru. Aj to môžeme iste vidieť na našom požehnanom Pánovi, pretože On je štandardom, podľa ktorého sa meria všetko. Všetci zlyhávame, a predsa si čítame v 2.Kor. 5:21: „Lebo toto, ktorý nepoznal hriechu, učinil za nás hriechom, aby sme my boli spravodlivosťou Božou v ňom.“ Vo svetle tohto nášho nového postavenia sa Pán Ježiš môže tešiť zo svojich milovaných.

Napokon je tu aloe a myrha. Oboje nás privádza k horkej skúsenosti nášho Pána, keď sa

Zo smrti povstal život a ten sa stal studňou živej vody.

celá šírka jeho lásky voči nám zjavila v Jeho smrti na Golgote. Určite by to malo naše srdcia pritiahnúť k Nemu bližšie.

Tri druhy spomínaného korenia: voňavá trstinu, škoricu a myrha sa pridávali do zmesi svätého oleja na pomazávanie, ktorým sa okrem iného pomazávalo aj rúcho najvyššieho kňaza. Dve z nich, myrha a aloe, boli použité na pomazanie mŕtveho tela nášho Spasiteľa a popisujú tiež vôňu kráľovho rúcha v Žalme 45. Vôňa nášho Spasiteľa, Najvyššieho kňaza a Kráľa, Ho sprevádzala

ako človeka na tejto zemi, tak aj teraz na tróne milosti, kde sa za nás prihovára. A bude Ho aj vystihovať v budúcnosti, keď bude vládnuť nad kráľovstvami tohto sveta.

Svieža záhrada (v.15)

Spomínaný prameň nám pripomína prameň všetkej lásky, pretože Boh je láska, a studňa nám hovorí o jej nevysvetliteľnej hĺbke. Keď uvažujeme o nesmiernej milosti Pána Ježiša, ktorý zostúpil z neba, aby zomrel na kríži, je to ako kúpeľ v šírom oceáne. Zo smrti povstal život a ten sa stal studňou živej vody, ktorý uzdraví a uspokojí každého, kto z nej pije.

Prúdy, tečúce zo zasnežených končiarov Libanona nás učia o úžasnom požehnaní lásky, ktorá sa leje z čistých, neskalených nebeských výšin.

Vzájomne vyjadrená túžba a rozkoš (4:16-5:1)

Nevestina túžba je dvojaká. Na jednej strane túži, aby zavial vietor a rozvial vôňu korenín až za záhradné múry. Jej druhou túžbou je, aby prišiel jej milý do svojej záhrady a potešil sa jej krásou. Túži ho pritiahnuť tak, aby sa stal centrom jej citov, aby ho mohlo uspokojiť skvostné ovocie. Či už zafúka nepríjemný severák alebo jemný južný vietor, je to jedno; oba druhy vetra prilákajú vôňu milého do záhrady. Túži byť v jeho náručí.

Aká je to výzva pre naše srdcia, keď vyznávame lásku Pánovi Ježišovi! Prijímame vietor, ktorý zafúka z ktorejkoľvek strany, aby vyvolal nádhernú vôňu a pritiahol tak srdce

nášho Milovaného do sladkého intímneho vzťahu s nami? Iba vtedy môžeme odpočívať na jeho hrudi tak, ako Ján a načúvať silnému tlkotu srdca Toho, ktorého láska k nám nemôže zlyhať.

Milovaný je prilákaný vôňou tej, ktorú miluje a prichádza do svojej záhrady. Tam si k sebe vinie milovanú v lúboštnom opojení a pochutí si na ovocí jej lásky. Chutí mu ako plást medu, je sladké ako samotný med. Srdce mu spieva ako vtáča a vôňa silnie každým dňom. A tak pozýva svojich priateľov, aby sa s nimi podelil o svoje šťastie. Nepochybne túži, aby sa tento deň nikdy neskončil. Takýto deň príde, keď si náš Milovaný privedie pred seba Cirkev bez poškvorny, ktorá by kazila jej krásu a bez vrásky, ktorá by poukazovala na jej vek a ktorá nebude odrážať vlastnú slávu.

Rozhovor o záhrade (6:1-3)

Rozhovor začína tým, že sa dcéry pýtajú: „Kam išiel tvoj milý?“ Zdá sa to divné, pretože predtým nevesta zistila, že ho nemôže nájsť. Poverila svoje družky, aby mu odkázali, ak ho nájdu, ako veľmi jej chýba (5:8). Prečo jej teda teraz kladú túto otázku? Odpoveď je jednoduchá, a pritom ohromujúca. Dcéry Jeruzalema jej vtedy odpovedajú: „Čo má tvoj milý nad iného milého?“ (5:9) a ako ona nad tým uvažuje a opisuje svojho milovaného, znova sa jej on dostáva do centra pozornosti. Hneď prišla na to, kde sa jej milý nachádza. Odišiel predsa do svojej záhrady, aby sa tam opäť pokochal v ovocí lásky! Nakláňa sa k záhonom voňavých bylín, sýti sa pohľadom na nádhernú scenériu ako pastier a trhá si ľalie pre vlastné potešenie. Už tretí raz sa tu spomínajú ľalie: rastú v údolí (2:1), na poli (2:2) a tu v záhrade.

vých bylín, sýti sa pohľadom na nádhernú scenériu ako pastier a trhá si ľalie pre vlastné potešenie. Už tretí raz sa tu spomínajú ľalie: rastú v údolí (2:1), na poli (2:2) a tu v záhrade.

Jej posledný výrok si vyžaduje krátke vysvetlenie: „Ja som svojho milého a môj milý je môj.“ Môžeme si predstaviť nášho Milovaného, ktorý zostupuje do svojej záhrady (zhromaždenia), tu i tam vytrhne nejakú ľaliu a nám srdce naplní smútok nad prázdny miestom. Možno niektorí čitatelia práve prežívajú bolesť srdca nad stratou niekoho blízkeho. Ak je to tak, prosím, pamätajte na to, že ste jeho a On je váš, pretože táto pravda je veľkou útechou smutnému srdcu.

Sladké očakávanie ovocia zo záhrady (6:11-12)

Ženích prichádza do orechovej záhrady v sladkom očakávaní, že nájde ovocie. Úplne sa spolieha na to, že ovocie je chránené a zachované a že uvidí vinič kvitnúť. Vie, že z viniča bude nakoniec víno, ktoré je symbolom spoločenstva, ako si čítame v kapitole 2, vo verši 4: „Voviedol ma do domu vína a jeho vlajkou nado mnou je láska.“ Znova očakáva, že budú kvitnúť granátové jablone, čo naznačuje bohatú žatvu nevestinej lásky.

Vo verši 12 si všimnime jeho nedočkavosť, keď sa jeho duša hýbe rýchlo ako kniežací voz, také je jeho očakávanie. Myslím si, že náš večný Pán zostúpil medzi tých, ktorí Ho milujú, aby už dlhšie nemusel čakať na ovocie zo svojej záhrady. Napriek našim pádom a nestálosti sa teší každému,

Ty si môj Syn (4)

Robert E. Surgenor, USA

Kráľ, ktorý sa vrátil (Žalm 2:7)

Prvý Žalm zobrazuje Pána Ježiša v Jeho vnútornej sláve ako blahoslaveného (požehnaného) muža. Druhý Žalm nás vedie ďalej v čase a zjavuje Pána v Jeho navonok prejavenej sláve cteného Kráľa. V prvom prípade je pripodobnený stromu, v druhom sedí na Tróne. Prvý Žalm začína slovom „blahoslavený“, zatiaľčo druhý Žalm končí požehnaním. Druhý Žalm je však výnimočný tým, že siedmy verš je jediným citátom časti Starého Zákona, ktorý Nový Zákon cituje aj s jeho poradovým číslom (Skutky 13:33). To potvrdzuje myšlienku, že aj samotné usporiadanie Žalmov je v súlade s Božím poriadkom. Taktiež stojí za to všimnúť si, že tento Mesiášsky Žalm sa v Novom Zákone cituje sedemkrát (Skutky 4:25–26; 13:33; Žid. 1:5; 5:5; Zjav. 2:27; 12:5; 19:15). Práve tento Žalm nás privádza ku „dňu Pánovmu“, keď príde ten, ktorý má právo kralovať v moci a majestáte, aby vládol – kraloval. Podobne, ako je to u všetkých ostatných pro-roctiev, aj tento Žalm sa naplnil najskôr čiastočne a v budúcnosti sa vyplní celkom. To prvé sa stalo pri súde Krista predtým, ako išiel na Golgotu (Skutky 4:25–28). To druhé sa má začať usku-točňovať na konci Veľkého súženia.

Tento Žalm nám tiež poskytuje štyri tituly nášho Pána: Pomazaný (v.2), Môj Kráľ (v.6), Môj

Najúplnejším potvrdením Jeho Synovstva však bude Jeho druhý príchod.

Syn (v.7) a Pán Hospodin (v.11). Ich cieľom je predstaviť nám božstvo Pána Ježiša nášho Spasiteľa. Keďže ide o pieseň, tento Žalm je rozdelený na štyri slohy, pričom každá obsahuje tri verše. Zúriace národy sa zhromažďujú proti Bohu (v.1–3); Boh sa smeje a reaguje na ich úmysel (v.4–6); Kristus vyhlasuje Božie ustanovenie (v.7–9); Svätý Duch vyzýva národy, aby sa podriadili, a tak zdôrazňuje nadradený Boží vzťah k človeku (v.10–12).

Vzťah človeka k Bohu sa počas mnohých rokov takzvaného „pokroku“ vôbec nezmenil. V našich dňoch sa veľmi rýchlo vytvára protikresťanská koalícia. Nenávisť ľudského srdca voči Bohu je zreteľne viditeľná a charakteristické črty Veľkého súženia sa formujú už teraz pred našimi očami! „Roztrhajme ich zväzky a zahodme od seba ich povrazy“ (v.3) je volaním, ktoré sa ozýva aj v dnešných dňoch! „Majme slobodu konať všetky druhy hriechu, preč s obmedzeniami!“ Podobný stav, v akom jednala Eva na základe hadej lži a zosadila Boha z trónu vo svojom srdci, môžeme nájsť aj dnes v srdciach padlého človečenstva. „Zväzkami“ sa zvyčajne pripevňuje jarmo na krk zvierata, a „povrazmi“ sú uzdy, ktorými vedieme a udržiavame zviera pod kontrolou. Zatiaľ sa ich ľudia snažia vo svojom srdci zbaviť jednotlivu, ale v ten deň, ktorý prichádza, sa národy v krátkom čase spolčia, inými slovami „náhle zhromaždia“ (význam slova „búria“ v 1. verši). Budú sa snažiť vykonať túto vec na úrovni celých národov. Králi zeme sa „postavujú“ (v.2). To, že sa tu využíva prítomný čas znamená, že ide o trvalý, dobrovoľný a nepriateľský postoj voči Bohu. Kniežatá sa „radia“ (minulý čas), čo poukazuje na to, že táto tajná dohoda a konfederácia bude uzatvorená ešte pred zhromaždením ich vojsk. Celá scéna je dôsledkom nenávisti a vzbury proti Bohu

Za tým nasleduje druhá sloha. „Ten, ktorý prebýva v nebesiach, smeje sa; Pán (Adonai) sa im vysmieva.“ (posmieva, opovrhuje nimi) (v.4). Nejde však o Jehovu – Hospodina, Boha Izraelovej zmluvy, ale o Adonai-a, zvrchovaného Vládcu sveta, ktorý sa s pohŕdaním bude pozerat' na všetky ich snahy. Aké márne budú ich snahy, hodné iba smiechu Všemohúceho. Boh sa smeje, potom hovorí. Na rozdiel od smrteľných ľudí sú božské Osoby schopné dosiahnuť Svoje ciele jednoducho vyrieknutím príkazu. „Boh bude hovoriť s nimi vo svojom hneve.“ (v.5), čo je v knihe Zjavenia opísané formou záverečnej série súdov. Boh rozhodol a ani všetky moci pekla nemôžu

zmarit' to, že On postaví Svojho Kráľa na Svojom svätom vrchu Sione (v.6).

V tretej slohe hovorí Kristus. „Budem hovoriť ustanovenia.“ On verejne oznamuje to, čo bolo večne predurčené a ustanovené vo večnej zmluve. „Hospodin mi povedal: Ty si môj Syn; ja som ťa dnes splodil.“ (v.7) Inými slovami: „Dnes som vyhlásil a dokázal, že si môj Syn a zverujem Ti kráľovskú hodnosť a usádzam Ťa na tvoj Trón“. Takto Kristus oznamuje Otcove rozhodnutie, ktoré sa týka Jeho samotného. Vždy bol večným Synom, ale práve v ten deň keď On ustanoví Svoje pozemské kráľovstvo, Boh pri Jeho slávnostnom uvedení do úradu verejne potvrdí Kristove Synovstvo. Najúplnejším potvrdením Jeho Synovstva však bude Jeho druhý príchod. Predtým, ako išiel Pán na Golgotu, sa nemodlil za svet, ale za Jeho vlastné deti (Jána 17:9). Keď budú Jeho vykúpení konečne s Ním doma (Vychvátenie), Jeho veľkňazská služba bude ukončená a potom bude prosieť za svet, a dostane z ruky Svojho Otca jeho (sveta) kráľovstvá. Železným prútom si podrobí vzbúrené národy pod pevnú a zdrvivujúcu vládu. Roztlčie ich na kúsky ako nádobu hrnčiara – ich zničenie bude isté, zdrvivujúce a úplné. Potom

bude zlatou berlou spravovať Svoj ľud, ako Kňaz na Svojom tróne, v spravodlivosti a pokoji.

Svätý Duch završuje túto pieseň štvrtou slohou (v.10–12), v ktorej vyzýva ľudí, aby boli múdri, slúžili Hospodinovi v bázni, a radovali sa s trasením – je tu rovnaká kombinácia zážitkov, ako sa nachádza aj v ev. Matúša 28:8: „bázňou a veľkou radosťou“. „Lúbajte Syna.“ Judáš Ho pobozkal bozkami ľstivosti a zrady. Kráľov zeme a ich kniežatá pozvú, aby potvrdili svoje vyjadrenie pocty a vernosti Synovi. V 7.verši je slovo „Syn“ uvedené ako „Ben“ (z Hebr., podobne ako Benjamin – syn pravice), zatiaľ čo v 12.verši ako „Bar“ (z Chaldejčiny, ako „Barsabás“- syn odpočinku alebo návratu). Tým je vyjadrený Jeho vzťah ako Syna k Bohu (v.7) a k pohanským vládam (v.12). Aký predivný deň má ešte nastať pre nášho požehnaného Pána.

V 13. kapitole knihy Skutkov, 5. kap. listu Židom a 2. Žalme vidíme nadradenosť Božieho Syna nad Dávidom, anjelmi, svätými súčasnej doby i národmi. Ctime Ho za Jeho milosť, veľkosť, slávu, a blížiaci sa deň Jeho vlády a správy nad všetkým.

„A sediac strážili ho tam... Vtedy stotník a tí, ktorí s nim strážili Ježiša, vidiac zemetrasenie a to, čo sa dialo, báli sa veľmi a hovorili: Toto bol naozaj Syn Boží.“ (Matúša 27:36, 54)

Stotník a jeho muži si mysleli, že sa ich práca viac-menej ukončila. Tak strážili. Ale do konca dňa bolo ešte ďaleko. Boli udivení tichosťou muža na prostrednom kríži. Niekoľko slov rozhovoru s tými, ktorí boli ukrižovaní s Ním a jedno hlasité zvolanie: „Dokonané je“. To bolo všetko, čo mohli počuť. Ale boli aj svedkami zemetrasenia a hustej poludňajšej tmy. Všetci, ktorí Ho strážili, počuli a videli, zhodne vyhlásili: „Toto bol naozaj Syn Boží.“

„A vojaci upletúc korunu z trnia položili mu ju na hlavu a odiali ho šarlátovým plášťom.“ (Jána 19:2)

Cisárovi vojaci sa vysmievali z Pána ako Kráľa tak, že Ho korunovali trňovou korunou, do ruky mu dali trstinu namiesto berly a posmešne hovorili: Nech žije kráľ Židov! Trňová koruna, ktorú mal na hlave, bola korunou víťaza. Cisári sa pominuli, ich telá sa rozpadli ako aj ich impéria, ale zavrhnutý Muž, ktorý nosil korunu z trnia, žije aj ďalej v sláve, v moci neporušiteľného života a ešte bude kralovať na zemi.

Obete

A. J. Higgins

OBEŤ ZA VINU

Obeti za vinu sa hovoria v časti od 3.Moj. 5:14 až po 6:7. Zákon o obeti za vinu sa nachádza v 3.Moj. 7:1-7.

Príčina

Jestvovali dve oblasti, kde sa mohol človek previniť: mohlo to byť voči Bohu (5:14-19), alebo voči blížnemu (hoci aj v tomto prípade ide o previnenie proti Hospodinovi, 6:2). Išlo teda o porušenie oboch častí zákona – voči Bohu a blížnemu.

Previnenie sa mohlo týkať aj zlyhania vo „svätých veciach“. Patrilo tam tiež prestúpenie proti prikázaniam Hospodinovým (5:17). V tomto prípade teda ide o hriechy opomenutia a spáchania zločinu.

V súvislosti s tým okamžite vyvstáva myšlienka, aký je rozdiel medzi obeťou za hriech a obeťou za vinu. Ak si je niekto vedomý vykonania hriechu, vedie ho to k vykonaniu oboch. Pokiaľ však ide o obeť za hriech, zdá sa, že jej podstatou je uvedenie si hriechu i toho, že jeho pôvod je v našej prirodzenosti. Pri obeti za vinu sa kladie dôraz priamo na „škodu, ktorá bola spôsobená“ (5:16). V tomto prípade sa teda nekladie dôraz na hriech človeka a na to, čo o človekovi a jeho potrebách zjavuje pred Bohom, ale na obeť za následky ľudského hriechu. Budeme to vidieť predovšetkým v 6. kapitole.

Baran

Viditeľným rozdielom oproti obeti za hriech je, že v prípade obeti za vinu sa hovorí iba o jednom stupni – druhu obete. Bez ohľadu na to, či vina človeka voči Bohu bola spôsobená svätými vecami, Jeho zákonom, alebo išlo dokonca o previnenie voči Bohu s ohľadom na vzťah človeka voči iným, vždy bolo potrebné priniesť barana. Previnenie je uznaním, že som nespĺnil – nedal Bohu a človeku to, čo im patrilo. V takom prípade nie len, že som sa prevínil a „prestúpil to“, čo som mal vykonať, ale ani nespĺňam Bohom stanovený štandard.

Baran súvisí s posvätením. Je to možné vidieť v 1.Moj. 22 a v 2.Moj. 29. Každý baran obetovaný ako obeť za vinu pripomínal, že obetujúci nespĺnil požiadavku byť úplne oddeleným pre Božiu vôľu a záľubu. V určitom zmysle uspokojil svoje „ja“, čo ho viedlo k previneniu. Pán Ježiš vo Svojom zasvätení voči Bohu, podobne ako baran, nikdy nesklamal, nikdy sa nestalo, aby nedal Bohu a človeku to, čo im patrilo. Plne sa podriadil Božej vôli, On sa neprevínil ani vo svätých veciach, ani v ľudských.

Vzťahy

Táto obeť nás učí, že pre Boha sú vzťahy životne dôležité. On žiarlivo stráži vzťah svojho ľudu k Nemu; a od nás žiada, aby sme mali v poriadku aj naše vzájomné vzťahy.

Hriech to všetko kazí. Previnenie je prekážkou správneho vzťahu. Boh sa stará, aby sa dávali do poriadku. Začína napravením vzťahu medzi Ním a človekom. Pripraví obeť – baran posvätenia je tým prostriedkom, pomocou ktorého je možné obnoviť správny vzťah, aby sme boli s Bohom zmierení. Pripomínajú nám to slová zo Žalmu 69:5: „Čoho som neulúpil, mám potom vrátiť.“

Pán Ježiš nemal podiel na vstupe hriechu do sveta. Rozpad toho pôvodného a požehnaného vzťahu medzi Bohom a človekom bol spôsobený ohavnou skutočnosťou hriechu. Kristus „neodstránil“ vzťah človeka k Bohu, ale ho obnovil. Na základe Jeho diela „zmierení sme s Bohom smrťou Jeho Syna“.

Boh sa však taktiež živo zaujíma o vzťahy medzi veriacimi. Medzi tromi Božimi osobami existuje nepretržitý večný vzťah. Človek bol stvorený pre to, aby mal záľubu vo vzťahoch. Keď je človek zmierený s Bohom a privedený do Božej rodiny, má udržiavať vzťahy na základe spravodlivosti a lásky.

3.Moj. 6 podrobne hovorí o tom, čo sa stane, keď sa tieto vzťahy narušia. Previnenie proti bratovi spôsobené nepoctivosťou, falošnosťou, podvodom, alebo klamom je prekážkou duchovného vzťahu. Slová v ev. Matúša 5:23-24 a ev. Matúša 18:1-35 hovoria o „získaní svojho brata“. Aby sa dal

do poriadku rozkol a udržia-
valo spoločenstvo, je potrebné
konať čestne a poctivo pred
Bohom i ľuďmi.

Odškodnenie – náhrada

Boh vždy koná „nesmier-
ne viac, než prosíme alebo
rozumieme.“ Pridanie pätiny
malo na jednej strane zaistiť,
aby nikto nemal zisk z hrie-
chu. Predstavte si, že by ste
našli niečo, čo váš sused stratil,
a nepovedali by ste mu to. Keby
sa to zistilo, to najhoršie čo by
mohlo nasledovať by bolo to,
že by ste mu dotyčnú vec vrá-
tili. Používali by ste to po celý
čas, kým by to bolo u vás, a on
by možno nikdy nezistil, že to
máte. Za takých podmienok by
každý riskoval, že si to pone-
chá a nikto na to nepríde. Keď
sa k tomu však pridá povin-
nosť poskytnúť päťtinu z ceny

ako odškodné, človek zistí, že
takéto previnenie je drahé. Z
takéhoto zahrávania sa s hrie-
chom by nemal žiadny zisk.

Navyše, Boh tiež usúdil,
že pridanie piatej čiastky, bude
mať vplyv aj na niečo ďalšie:
Adam vypadol z nevinnosti,
ale my sme spasení a posväte-
ní, svätí a niet ďalšej možnosti
„druhého pokúšania a pádu“.
Naveky bezpeční, privedení do
Božej blízkosti – my sme o celé
svetelné roky predstihli Adama
v jeho vzťahu s Bohom.

Čím však je táto piata čias-
tka pre človeka, proti ktorému
niekto zhrešil? Zatiaľ čo nám
to pripomína drahotu hrie-
chu voči nášmu blížnemu, pre
toho, ktorého sa previnenie
týka, je to svedectvo, že teraz
má ešte niečo navyše, ako len
svoj majetok vrátený späť. V
dôsledku napravených vzťahov

medzi veriacimi má teraz späť
aj svojho brata. „Získal svojho
brata“ (Mat. 18:15), a jeho
otvorené, poctivé a spravod-
livé konanie voči nemu môže
ešte viac upevniť bližší vzťah
s ním. Podobne si môže aj ten
brat, ktorému bolo odpustené,
previnilec, začať vážiť svojho
brata, ktorý bol ochotný odpus-
tiť a obnoviť vzťahy.

Týmto spôsobom teda
obete poukazujú na široký
rozsah ich dôsledkov – od toho,
že Boh prijíma človeka, ktorý
Ho ctí a klania sa Mu (3.Moj. 1
a zápalná obeť), až po možnosť
obnovenia vzťahu voči svojmu
bratovi. Obeť na oltári bola
odpoveďou na každú strán-
ku života. Podobne aj každý
aspekt našich životov nachádza
svoju odpoveď v Spasiteľovi,
ktorý ochotne išiel na Golgotu
za nás.

***„Ako ani Syn človeka neprišiel, aby mu slúžili, ale aby slúžil a dal svoj život ako výk-
upné za mnohých.“ (Matúša 20:28)***

Pán Ježiš je dokonalým príkladom služby. Premýšľajme nad spôsobom Jeho života, keď
sa pripravoval na najväčšiu udalosť všetkých čias – vykúpenie ľudstva. Žil 30 rokov v skry-
tosti a bol posledným v pracovitej rodine z Nazareta. A zmenilo sa niečo potom, počas troch
rokov Jeho verejnej služby? Nevlastnil dom, ani posteľ. Nemal peňazí! Ale bol podobný líškam
a vtákom, o ktorých sa staral bezpečne Jeho Otec. Potom konečne v tej poslednej službe, Jeho
obeti a smrti, uskutočnil vôľu Svojho Otca a nás spasil!

***„Vezmite moje jarmo na seba a učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom,
a nájdete odpočinutie svojim dušiam.“ (Mat. 11: 29)***

Len dokonalý Muž mohol povedať „som tichý“, a zostať takým. Keď to povie niekto iný,
paradoxne v tom bude podtón arogancie alebo pýchy toho, kto to povedal. No tichosť je jedným
aspektom ovocia Ducha (Gal. 5:23) a náš Pán Ježiš priniesol plnosť ovocia. Pavel mohol pove-
dať: „Ale... vás prosím krotkou tichosťou a prívětivosťou Krista“ (2.Kor. 10:1), a on žiada tú
tichosť aj od nás, ktorí milujeme Pána Ježiša, svojho Spasiteľa.

Charizmatické dary (1)

Jason Wahls

VŠEOBECNÝ POHĽAD

Kniha Skutkov v 2., 10., a 19. kapitole opisuje prijatie Svätého Ducha tromi rozdielnymi skupinami ľudí. Hovorenie jazykmi pri týchto troch príležitostiach bolo telesným prejavom alebo „znamením“, že každý jednotlivec z dotyčnej skupiny skutočne prijal Svätého Ducha. V 2. kap. Skutkov (o čom sme už hovorili v predchádzajúcej úvahe) prijali Svätého Ducha apoštovia, ktorí boli zhromaždení s Pánom v 1. kapitole, ako to naznačil vo Svojom učení pred vystúpením do neba. Peter i ďalší veriaci zo Židov sa divili, „že aj na pohanov bol vyliaty dar Svätého Ducha.“ (Skut. 10:45). V Skutkoch 19:2 sa Pavel pýta malej skupiny jednotlivcov, ktorí vedeli len o krste Jánovom: „Či ste dostali Svätého Ducha, keď ste uverili?“

Preto sa tam hovorí, že iba „prví Židia“, „prví pohania“, „a skupina, ktorá vedela len o krste Jánovom“ po prijatí Svätého Ducha hovorila jazykmi. Preto v Skutkoch 2:38 Peter sľúbil Židom (Skut. 2:5), ktorí sa zhromaždili, keď počuli apoštolov hovoriť jazykmi, že aj „oni dostanú Svätého Ducha“, ak urobia pokánie a budú pokrstení. Neskôr si čítame, že tritisíc ľudí prijalo Jeho Slovo a boli pokrstení, ale nečítame si, že by hovorili jazykmi. Keď Samaritáni prijali Svätého Ducha, nie je zaznamenané, že by aj hovorili jazykmi. Písmo tak odporuje myšlienke, že každý musí hovoriť jazykmi, na dôkaz toho, že prijal Svätého Ducha (Skut. 8:16–17).

Ani pri jednej z týchto troch príležitostí sa jednotlivci, ktorí prijali Svätého Ducha, aktívne nesnažili dosiahnuť hovorenie jazykmi. V 2. kap. Skut. naplnil Svätý Duch tých veriacich, ktorí Ho poslušne očakávali. V Skut.10:44 „Svätý Duch zostúpil na všetkých, ktorí počúvali slovo“, zatiaľ čo v 19. kapitole noví veriaci prijali Svätého Ducha, keď Pavel zložil na nich ruky. Jednotlivci teda aktívne neprosili, nežiadali o dar Svätého Ducha, ale On ich naplnil resp. zostúpil na nich bez akéhokoľvek dožadovania z ich strany.

Skutky 10. kapitola: Pohania prijali Svätého Ducha

Petrove zvestovanie vyvrcholilo takým spôsobom, že ponúkol odpustenie hriechov všetkým, ktorí uveria v Neho (Pána Ježiša) (10:43). Predchádzajúci deň, v deň Letníc, ukončil svoju zvesť podobným spôsobom, odpustením hriechov, ale navyše ešte pridal „a prijmete dar Svätého Ducha“ (Skut. 2:38). V tomto prípade však už Peter o Svätom Duchu nehovorí. Je možné, že k tomu už nemal príležitosť, pretože všetci uverili v Krista a „Svätý Duch zostúpil na všetkých, ktorí počuli Slovo“ (10:44). Možno je aj to, že Peter neočakával, že pohania dostanú Svätého Ducha.

Petra a jeho židovských spoločníkov a spoluveriacich iste prekvapilo, keď novoobrátení pohania začali „hovoriť jazykmi a zvelebovať Boha“ (Skut. 10:46). Je jasné, že Peter i jeho židovskí spoluveriaci rozumeli, čo tí ľudia hovoriaci jazykmi vraveli, keď zvelebovali Boha. Pohania hovoriaci, jazykmi boli znamením Židom, že aj pohania „dostali Svätého Ducha ako aj my“ (Skut.10:47).

Táto udalosť, keď pohania hovorili jazykmi, nadobudne veľký význam neskôr, kedy sa stane znamením potvrdzujúcim hodnovernosť obrátenia pohanov a ich rovnoprávnosti v tele Kristovom. V 11. kapitole Skutkov, keď Peter rozpráva apoštolom a bratom v Judsku o udalostiach z 10. kapitoly, pripomína túto veľkú udalosť, kedy pohania dostali Svätého Ducha ako znamenie hodnovernosti ich obrátenia (Skutky 11:15–18). Výsledkom bolo, že jeho poslucháči oslavovali Boha, pretože dal pokánie na život aj pohanom.

Neskôr, keď vznikla otázka o potrebe obriezky pohanov, o čom sa hovorí v 15. kapitole Skutkov, Peter znovu pripomína túto udalosť z 10. kapitoly ako dôkaz rovnosti židov a pohanov v tele Kristovom, a vyhlasuje, že „niet rozdielu medzi nami a nimi“ (Skut. 15:8–9).

Skutky 19. kapitola: Ľudia, ktorí vedeli len o krste Jánovom dostali Svätého Ducha

V 19. kapitole Skutkov máme spomínanú tretiu a poslednú skupinu, o ktorej je napísané, že hovorili jazykmi. To je najzaujímavejšia a jedinečná skupina, ktorá je známa ako „niektorí učeníci“, a boli pokrstení len krstom Jánovým. Ako A. M. S. Gooding poznamenáva, „je to skupina so skúsenosťou pred-krížom, žijúca vo dňoch po-kríží“.

Aby Pavel zistil, koľko vedia o Svätom Duchu, pýta sa ich: „Či ste dostali Svätého Ducha, keď ste uverili?“ Apoštol Pavel vedel, že veriaci dostali Svätého Ducha po obrátení a nie nejakým druhým zážitkom – požehnaním. Je zjavné, že o existencii Svätého Ducha nevedeli (19:2) a že ešte neuverili v Krista. (19:4) Keď im Pavel vysvetlil, že je potrebné „veriť v toho, ktorý mal prísť po ňom (Jánovi Krstiteľovi), to jest Krista Ježiša“, uverili a boli pokrstení v mene Pána Ježiša. Potom na nich Pavel položil ruky a „Svätý Duch zostúpil na nich; a hovorili jazykmi a pro-

rokovali“. Nebolo to po prvý raz, kedy veriaci dostali Svätého Ducha zložením rúk (Skut. 8:17), ale toto je jedna z troch udalostí, v ktorých hovorenie jazykmi sprevádzalo prorokovanie. Zároveň je to posledná zmienka o hovorení jazykmi v knihe Skutkov.

Záver

V knihe Skutkov sú teda zaznamenané tri udalosti, pri ktorých veriaci hovorili jazykmi, a tieto znamenia mali byť dôkazom toho, že tri odlišné skupiny veriacich dostali Svätého Ducha.

Tí, ktorí týchto veriacich počuli hovoriť jazykmi, aj rozumeli tomu, čo hovorili.

Mnohí veriaci v knihe Skutkov dostali Svätého Ducha bez toho, aby hovorili jazykmi; teda hovorenie jazykmi nie je podstatným dôkazom obdržania Svätého Ducha (Skut. 2:38; 8:17). Okrem týchto troch príležitostí a Skut. 8, je obdržanie Svätého Ducha spojené iba s vierou pri obrátení (Skut. 2:38; 19:2).

Balámове podobenstvá (5)

Philip Harding

Pri tomto podobenstve sme už spomenuli (4.Moj. 24:3-9), že sa na Izraela hľadí ako na národ zmenený pôsobením milostivého Božieho Ducha. V ten deň, ktorý prichádza, bude Izrael príjemnou vôňou, poniesie mnoho ovocia, bude svedčiť o Bohu a stane sa prameňom požehnania ostatným národom.

Dnes je každý miestny zbor ako záhrada na púšti (1.Kor. 3:9 – „rola“). Záhradou oddelenou výlučne pre Boha, vyznačujúcou sa príjemnou vôňou a množstvom ovocia, vôňou podobnosti Kristovi a ovocím Ducha, čo všetko je určené na hlboké uspokojenie

Božieho srdca. Aby bol zbor príjemnou vôňou a plný ovocia, je nevyhnutne potrebná živá voda služby Ducha. Iba služba milostivého Božieho Ducha môže urobiť Božiu záhradu, zbor, miestom krásy na záľubu a slávu Božiu.

Služba Božím Slovom nespočíva len v samotnom poznaní právd, ale je určená na to, aby v životoch svätých vypôsobila niečo pre Boha. Miestny zbor môže byť kvitnúcou Božou záhradou – plniť účel, pre ktorý bol založený – iba vtedy, keď sa v ňom koná služba pod vedením Ducha, keď je oddelený a panuje v ňom harmónia.

V 4.Moj. 24:7 je zaznamenané Izraelove svedectvo a jeho vplyv po celom svete: „Voda potečie z jeho vedier.“ Rozumieme tomu, že tento výraz pripodobňuje Izrael človeku, ktorý nesie dve vedrá vody, z ktorých preteká voda. Týmto spôsobom je zdôraznené účinné svedectvo Izraela a bohaté Božie požehnanie, ktoré potečie skrze nich k pohanom (Iz. 4:3; 61:6). Vedrá, ktoré sú naplnené až po vrch, pretekajú pri každom kroku, ktorý človek vykoná, takže voda tečie všade naokolo. Primárny význam hebrejského slova *potečie* je: „*tiect' ako potok*“. Toto je jasný obraz Božieho

požehnaní (Iz. 44:3; Ez. 47; Zach. 14:8), ktoré tečie v hojnej miere skrze Izraelský národ. Vedrá sú len nádobami, samé o sebe nie sú ničím, ale keď sú naplnené vodou, prinášajú požehnanie iným. V ten deň, ktorý sa blíži, Izrael pozná, že bez Hospodina nie je ničím, a tak sa stane prameňom bohatého požehnaní pre iných. A kamkoľvek pôjde, poniesie so sebou vznešenosť a slávu Toho, ktorý je väčší ako Šalamún a ktorý je medzi ním. Ako bol Izrael zlorečenstvom medzi národmi pre ich modlárstvo, tak sa stane ich požehnaním. Izrael bude mať vplyv po celom svete: „Jeho semeno na mnohých vodách (4.Moj. 24:7); „Ako rosa od Hospodina, ako tichý dážď hojný na bylinu.“ (Mich. 5:7).

Teraz sa však obraz mení: „Jeho kráľ bude vyvýšený viacej než Agag.“ Nie Izrael je vyvýšený, ale Izraelský Kráľ. Tu je zdôraznená Kristova zvrchovanosť. V prípade spomínaného Agaga nejde o jedného určitého kráľa, ale je to skôr všeobecný titul všetkých Amalechitských kráľov, práve tak, ako všetci Egyptskí kráľi sa nazývali faraónmi. Agag sa nespomína ani preto, že by Amalechitskí kráľi patrili medzi

najväčších kráľov všetkých čias, hoci v tej dobe mohol byť najvýznamnejším spomedzi všetkých národov, ale bol to prvý národ, ktorý zaútočil na Izrael. Preto je zástupcom všetkých nepriateľov Izraela, spomedzi všetkých mocností pohanov.

„Agag“ znamená „vznešený alebo veľmi vysoký“. Izraelský Kráľ však bude vyšší od tohto najvyššieho, atýmjezdôraznená veľkosť, jedinečnosť a majestát Pána Ježiša Krista. „Jeho kráľovstvo sa povznesie.“ (4.Moj. 24:7) V ten deň prinesú ovocie zaslúbenia dané Dávidovi (Žalm 132:11; Skut. 2:30) a Márii (Luk. 1:31-33). Kristus, Izraelský Kráľ, má byť vyšší ako všetci kráľi tohoto sveta a Jeho kráľovstvo predčí všetky iné kráľovstvá. Amalech nebol vyhladený v tomto podobenstve na púšti, ale v poslednom podobenstve (4.Moj. 24:20).

„Silný Boh ho vyviedol z Egypta.“ (4.Moj. 24:8) Vidíme, že vyslobodenie z Egypta v minulosti je prepojené s budúcou slávou Izraela. Tá istá Božia moc zasiahne na konci vekov vo forme vyslobodenia a súdu, ako sa to stalo už vtedy, keď bol Izrael vyvedený z Egypta. „Vládu má, ako je vládá jednorožca.“ „Mojou silou

a mojou piesňou je Hospodin, a stal sa mi spasením.“ (2.Moj. 15:2) „Hospodin je útočiskom svojho ľudu a pevnosťou synom Izraelovým.“ (Joel 3:16) Táto moc sa prejaví v podobe záhuby všetkých, ktorí sa protivia Izraelovi. „Požerie národy, svojich protivníkov, a ich kosti rozdrví a poprebáda ich svojimi šípami.“ (4.Moj. 24:8; 5.Moj. 32:42; Dan. 2:34-35)

Toto podobenstvo končí dvomi vyhláseniami, ktoré súvisia so staršími proroctvami, a tak potvrdzujú Božie Slovo. Prvé sa nachádza v Jakobovom proroctve o Júdovi. „Sklonil sa, leží ako lev.“ (1.Moj. 49:9) Je tu opísaný stav očakávania, pretože prichádza chvíľa, kedy lev skočí na svoju korisť. Ešte nenastal čas, keď Hospodin povstane k súdu nad národmi. Teraz je deň milosti, ale blíži sa deň, „keď ich roztrúsia železným prútom; roztrúsia ich ako nádobu hrnciara.“ (Žalm 2:9)

Druhé vyhlásenie sa nachádza v Božom zaslúbení Abramovi (1.Moj. 12:3) a v Izákovom požehnaní Jakoba (1.Moj. 27:29). Účelom oboch je potvrdiť istotu a nezmeniteľnosť Božích zaslúbení. Je nad všetko isté, že sa naplnia v ten deň, ktorý sa blíži.

„Syn Boží... si ma zamiloval a vydal sám seba za mňa.“ (Gal. 2:20)

My si pripomínáme a ctíme tých, ktorí položili svoje životy za svoju krajinu. Iba v II. svetovej vojne ich boli milióny. Ich smrť nám priniesla politickú i náboženskú slobodu. Ale čo s tou najväčšou bitkou – bojom všetkých čias; s tým vybojovaným víťazstvom? Akú úctu si prejavil voči Ježišovi Kristovi, ktorý dal sám seba za teba? Prišiel do poškvrneného, rozboreného sveta zomrieť na kríži. Jeho rany boli za tvoje hriechy. Jeho krv tiekla, aby kúpila tvoju večnú, duchovnú slobodu. On sa stal obeťou za tvoj hriech a Boh Ho potrestal za veci, ktoré si ty vykonal proti Bohu. Vydobyl víťazstvo spasenia. Prijmeš Ho?

Dobré zvesti z neba

ODHALENÍ

Vďaka nedávnym rozsiahlym nepokojom v Londýne a ďalších mestách si môžeme urobiť jasnú predstavu o skutočnej tvári demokracie a nekontrolovanej anarchii. Televízia a denná tlač neprestajne opakovala scény bezohľadného ničenia. Šokujúce a znepokojujúce správy, ktoré by sme radšej nevideli, sa objavovali na prvých stránkach novín. Tí, ktorí by už mali čosi vedieť, sa spojili s mladistvými, ani nie tinedžermi, k hrozným až šíleným výtržnostiam v uliciach, podpaľačstvu, útokom a rabovaniu. Obchody, ktoré po celé desaťročia prosperovali a poskytovali obživu pracovitým a poctivým ľuďom, sa stali počas niekoľkých hodín tlejúcim rumoviskom.

Zatiaľ čo tieto davy zúrili, kamery neprestajne zaznamenávali zverstvá tých, ktorí nemajú spoločnosti čo poskytnúť. Skryli sa v tme noci a domnievali sa, že sú bezpečne ukrytí v dave. Počas ničenia nemali strach z trestu a vôbec nepomysleli na následky svojho konania. Málokto z nich si uvedomili, že ich tváre sa objavia v tlači i na veľkých obrazovkách v centrách miest, a že počas nasledujúcich dní ich uvidia všetci ľudia. Ich totožnosť však odhalili a mnohí z nich tak musia zaplatiť vysokú cenu za svoje zločiny.

Milý priateľ, musím Ťa ubezpečiť, že aj Ty si v každej chvíli, každej hodine noci i dňa pod Božím dohľadom. Môžeš zatiahnuť záclony, stiahnuť rolety, vypnúť svetlo, ale Boh ťa bude jasne vidieť. Môžeš urobiť všetky opatrenia, aby si sa uistil, že si sám a nikto nemôže byť svedkom tvojho konania, ale Boh to všetko vidí. Slová 21. verša 50. Žalmu nám pripomínajú: „To si robil, a mlčal som. Domnieval si sa, že áno, i ja budem tebe podobný! Trestať ťa budem a predostriem ti to pred oči!“

V Písme sú zaznamenané mnohé slová o tých, ktorí si mysleli, že sú v súkromí a zistili, že Boh bol svedkom všetkého, čo konali. V prípade Evy to bol jej hriech, keď si vypočula diablove návrhy, ako to opisuje 1.Moj. 3; 2.Sam. 11 popisuje Dávidov hriech s Batšebou; Achan bol v 7. kapitole knihy Jozuu prichytený pri tom, keď vzal Bohom zakázané veci z Jericha. Pred Bohom nie je možné nič skryť. Niet žiadneho rozdielu v tom, či je denné svetlo, alebo hlboká noc. Kráľ Dávid nám to pripomína na základe vlastnej skúsenosti v 139. Žalme. Akákoľvek snaha utiecť a skryť sa pred Bohom je márna a odsúdená na neúspech.

Môj priateľ, nesnaž sa ukryť svoje hriechy, ale vyznaj ich. Nečakaj dovtedy, keď sa nevyhnutne postavíš pred Sudcom celej zeme,

**Pred Bohom
nie je možné
nič skryť.
Niet žiadneho
rozdielu v tom,
či je denné
svetlo, alebo
hlboká noc.**

Pánom Ježišom a bude ti predložený obviňujúci dôkaz tvojho hriechu. Vtedy nebudeš mať možnosť skryť sa; budeš počuť hrozný odsudzujúci výrok a budeš uvrhnutý do ohnivého jazera. Dnes sa ti ešte ponúka milosrdenstvo a odpustenie – to všetko je možné iba preto, lebo tento Sudca „vyniesol naše hriechy na svojom tele na drevo...“ (1.Pet. 2:24). On zniesol trest, ktorý si zaslúžili naše hriechy a zaplatil za to cenu utrpenia. Preto môže Boh spravodlivo odpustiť vinu, takže už nikdy nebudeme musieť zakúšať večné dôsledky našich hriechov. Opusť svoj hriech a zdôver sa Kristovi ako svojmu osobnému Spasiteľovi, aby boli tvoje hriechy vymazané.

Pýtam sa – budeš čakať až dovtedy, kým to všetko nevyjde verejne najavo, alebo prijmeš Krista ako svojho Spasiteľa a bude ti odpustené? Len ty sám môžeš urobiť toto najdôležitejšie rozhodnutie.

„Priprav sa v ústrety svojmu Bohu.“ (Ámos 4:12)

Hoci boli tieto slová povedané Izraelovi, táto vážna zvesť je pravdivá aj dnes. „Hľa, teraz je čas práve príhodný, hľa, teraz je deň spasenia.“ (2.Kor. 6:2) Vypočujme si slová zomierajúceho kardinála Borgia: „Vo svojom živote som sa postaral o všetko, okrem smrti. A teraz, beda, musím zomrieť nepripravený.“ Aké rozdielne boli slová D. L. Moodyho: „Vidím zem miznúť; nebe sa otvára, Boh ma povoláva.“ Aké budú tvoje slová keď budeš zomierať?

ISSN 1451-1991

9 771451 199001